

TAMPA LIFE CHURCH

இளைஞர் வேதாகம படிப்பு தொடர்

OFFLINE

சொல்லப்படாத சாட்சிகளின் சோகம்

தமது ராஜ்யத்தைக் கட்டியெழுப்ப தேவன் நம் சாட்சியை எப்படி பயன்படுத்துகிறார்

சத்தத்தை அணை. தேவனிடம் இசை.

> பிரிவு 1

பாதியும் சொல்லப்படவில்லை

1

செய்தி தொடங்குவதற்கு முன்பே, பிரசங்கியார் தாம்பா லைஃப் சர்ச்சின்மேல் ஒரு தீர்க்கதரிசன வார்த்தையைப் பேசினார்; அது அதன் பின்வந்த எல்லாவற்றிற்கும் தொனியை நிர்ணயித்தது. சாலொமோனின் ஞானத்தையும் மகிமையையும் ராஜ்யத்தையும் கண்ட பின்பு சேபா ராணி சொன்ன பதிலை அவர் சபைக்கு நினைவூட்டினார்: “எனக்குச் சொல்லப்பட்டது பாதிக்கூட இல்லை” (1 இராஜாக்கள் 10:7, தமிழ் வேதாகமம்). சாலொமோனைக் குறித்து அவள் கேள்விப்பட்டது வியப்பூட்டுவதாக இருந்தது, ஆனால் அவள் அனுபவித்தது அவள் கேட்ட எந்த அறிக்கையையும்விட மேலானதாக இருந்தது. அதேபோல, தாம்பா லைஃப் சபைக்காக யாரும் இதுவரை கற்பனை செய்யாத பெரிய காரியங்களை தேவன் ஆயத்தம் செய்திருக்கிறார் என்று பிரசங்கியார் அறிவித்தார். நூற்றுக்கணக்கானோர் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்வதையும், அநேகர் இயேசுவின் நாமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெறுவதையும், வாழ்க்கைகள் மாற்றப்படுவதையும் சபை ஏற்கெனவே கண்டிருக்கிறது; ஆனால் அன்று பேசப்பட்ட வார்த்தையின்படி, இந்த வெற்றிகள் ஆரம்பம் மட்டுமே.

இந்த சத்தியம் ஒரே ஒரு சபைக்கு மட்டும் உரியதல்ல. வேதவசனம் முழுவதிலும், எப்போதும் “இன்னும் அதிகமானதை” கொண்டிருக்கும் தேவனாக தேவன் தம்மை மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படுத்துகிறார். ஆபிரகாம் தான் வெறுமனே தன் சொந்த நாட்டைவிட்டுப் புறப்படுகிறேன் என்று நினைத்தார், ஆனால் தேவன் எல்லா ஜாதிகளையும் ஆசீர்வதிக்கும் ஒரு உடன்படிக்கையை நிலைநாட்டிக்கொண்டிருந்தார். மோசே தான் ஒரே ஒரு தலைமுறையை எகிப்திலிருந்து விடுவிக்கிறேன் என்று நம்பினார், ஆனால் தேவன் தம் மகிமையை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தும் ஒரு ஜனத்தை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தார். சீஷர்கள் தாங்கள் ஒரு போதகரை கலிலேயா முழுவதும் பின்பற்றுகிறோம் என்று நினைத்தனர், ஆனால் விரைவில் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியால் பலப்படுத்தப்பட்ட உலகளாவிய சபையின் அஸ்திபாரமாக மாறப்போகிறார்கள். தேவனுடைய திட்டங்கள் எப்போதும் மனித எதிர்பார்ப்புகளை மிஞ்சுகின்றன, ஏனெனில் அவருடைய ராஜ்யம் எப்போதும் நம்முடைய தற்போதைய பார்வையைவிட பெரியது.

காரணம் எளிதானது: தேவனுடைய செயல் நாம் இப்போது காண்கிறவற்றோடு ஒருபோதும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதில்லை. ஏசாயா அறிவித்தார்,

என் நினைவுகள் உங்கள் நினைவுகள் அல்ல; உங்கள் வழிகளும் என் வழிகள் அல்ல என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.

ஏசாயா 55:8 (தமிழ் வேதாகமம்)

ஒவ்வொரு மறுமலர்ச்சியும் சிறியதாகத் தோன்றும் ஒன்றாகவே தொடங்குகிறது. ஒரு உரையாடல் ஒரு வேதாகம படிப்பாக மாறுகிறது. ஒரு வேதாகம படிப்பு மாற்றப்பட்ட ஒரு குடும்பமாக மாறுகிறது. மாற்றப்பட்ட ஒரு குடும்பம் வளர்ச்சியடையும் ஒரு சபையாக மாறுகிறது. வளர்ச்சியடையும் ஒரு சபை ஒரு நகரத்தை எட்டுகிறது, இறுதியில் ஜாதிகளையும் எட்டுகிறது. இதுவே தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் மாதிரி. இயேசு இதை ஒரு கடுகுவிதைக்கு

ஒப்பிட்டார்; தோற்றத்தில் சிறியது, ஆனால் யாரும் எதிர்பார்த்ததைவிட மிகப் பெரியதாக மாறும்படி நியமிக்கப்பட்டது (மத்தேயு 13:31-32).

ஆனாலும், சேபா ராணியின் வார்த்தைக்குள் மறைந்திருக்கும் இன்னொரு சத்தியமும் உண்டு. தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்கள் நாம் கேள்விப்பட்ட கதைகளைவிட பெரும்பாலும் மேலானவையாக இருந்தாலும், தேவனுடைய மகத்தான செயல்களில் அநேகம் முழுவதுமாக அறியப்படாமலேயே இருக்கின்றன, ஏனெனில் அவற்றை அனுபவித்தவர்கள் ஒருபோதும் அவற்றைப் பகிரவில்லை. பரலோகம் தொடர்ந்து அற்புதங்களை எழுதிக்கொண்டும், குடும்பங்களை மீட்டெடுத்துக்கொண்டும், மக்களை போதைப்பழக்கத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டும், சாத்தியமற்ற ஜெபங்களுக்குப் பதிலளித்துக்கொண்டும், நொறுங்குண்ட இருதயங்களைக் குணமாக்கிக்கொண்டும், மக்களைத் தம்முடைய ஆவியினால் நிரப்பிக்கொண்டும் இருக்கிறது. ஆனாலும் எண்ணற்ற சாட்சிகள் அவற்றை அனுபவித்தவர்களுடைய இருதயங்களைவிட்டு ஒருபோதும் வெளியேறுவதில்லை. அவை தேவனுடைய நன்மைக்கான பொது சாட்சிகளாக மாறுவதற்குப் பதிலாக, தனிப்பட்ட வெற்றிகளாகவே நிலைத்திருக்கின்றன.

இது தேவனுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள மிகப்பெரிய சோகங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது. மக்களுக்குக் கடினமான கடந்த காலங்களோ, வேதனையான தோல்விகளோ, நொறுங்கிய காலங்களோ இருப்பது மட்டுமல்ல பிரச்சனை. தேவன் அந்த நேரங்களை மீட்டு, ஒரு அழகான சாட்சியை எழுதி, அந்த சாட்சி ஒருபோதும் யாருடனும் பகிரப்படாதிருப்பதே பெரிய சோகம். ஒவ்வொரு சொல்லப்படாத சாட்சியும், ஒரு வாழ்க்கையை மாற்றிய அதே தேவன் தன்னுடைய வாழ்க்கையையும் மாற்ற முடியும் என்பதை ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்காமல் இருக்கக்கூடிய ஒருவரைக் குறிக்கிறது.

தேவனுடைய வல்லமையான செயல்கள் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் நினைக்கவில்லை என்பதை வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் நிரூபிக்கிறது. இஸ்ரவேலர் யோர்தான் நதியைக் கடந்தபின், ஒரு நினைவுச்சின்னமாக நதியின் அடிப்பரப்பிலிருந்து பன்னிரண்டு கற்களைச் சேகரிக்கும்படி யோசுவா ஜனங்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். ஏன்? ஏனெனில் ஒருநாள் அவர்களுடைய பிள்ளைகள், “இந்தக் கற்கள் என்ன அர்த்தம்?” என்று கேட்பார்கள். அந்தக் கேள்வி, தேவனுடைய அற்புதமான வல்லமையின் கதையை மீண்டும் சொல்வதற்கான வாசலைத் திறக்கும்.

இது உங்கள் நடுவே ஒரு அடையாளமாயிருக்கும்படி இப்படிச் செய்யுங்கள்; நாளைக்குப்பின் உங்கள் பிள்ளைகள் தங்கள் தகப்பன்மாரை நோக்கி, இந்தக் கற்கள் என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டால், அப்பொழுது நீங்கள் அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது...

யோசுவா 4:6-7 (தமிழ் வேதாகமம்)

தேவனுடைய மாதிரியைக் கவனியுங்கள். அவர் அற்புதத்தைச் செய்கிறார், ஆனால் அந்தக் கதையைச் சொல்லும் பொறுப்பை அவர் தம்முடைய ஜனங்களிடம் ஒப்படைக்கிறார். அற்புதம் தேவனிடமிருந்து தொடங்கலாம், ஆனால் சாட்சி விசுவாசிக்கே உரியது.

இந்த நியமம் புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் தொடர்கிறது. இயேசு கதரேனனான பிசாசு பிடித்தவனைக் குணமாக்கி, பின்பு அவனுக்கு எதிர்பாராத ஒரு கட்டளையைக் கொடுத்தார்:

நீ உன் வீட்டுக்கு உன் ஜனங்களிடத்திற்குப் போய், கர்த்தர் உனக்குச் செய்த மகத்துவங்களையும், அவர் உனக்கு இரங்கினதையும் அவர்களுக்கு அறிவி என்றார்.

மாற்கு 5:19 (தமிழ் வேதாகமம்)

பேசுவதற்கு முன் ஒரு வேதாகம கல்லூரியில் சேரும்படி இயேசு அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. ஒவ்வொரு போதனையையும் புரிந்துகொள்ளும் வரை காத்திருக்கும்படியும் அவர் சொல்லவில்லை. தேவன் செய்ததை சொல்லும்படி மட்டுமே அவர் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவனுடைய சாட்சி, அநேகர் தங்கள் வாழ்நாளில் கேட்கும் முதல் மிஷனரி செய்தியாக மாறியது.

இதுவே இந்தப் பாடத்தின் இருதயத் துடிப்பு. தேவன் நம்மைத் தம்முடைய கிருபையை அனுபவிக்க அழைத்திருப்பது மட்டுமல்ல, அதை அறிவிக்கவும் நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நன்மைக்காக மட்டும் அவர் நம்மை விடுவிக்கவில்லை, மாறாக நம்மில் அவர் செய்ததின் மூலம் மற்றவர்களும் விசுவாசிக்கும்படியே. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தன்னைவிட மேலாக, தன் வாழ்க்கையை மாற்றிய இரட்சகரை சுட்டிக்காட்டும் ஒரு கதையைச் சுமந்திருக்கிறார்.

இந்தப் பாடத்தை நாம் படிக்கும்போது, தேவன் தம்முடைய சபையிடம் ஒப்படைத்திருக்கும் மிகப்பெரிய கருவிகளில் ஒன்று ஒரு மைக்ரோஃபோனிலோ, ஒரு பிரசங்கபீடத்திலோ, ஒரு மேடையிலோ இல்லை என்பதைக் கண்டுபிடிப்போம். “இயேசு எனக்காக செய்ததை நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்ல மனதுள்ள சாதாரண விசுவாசியிடமே அது காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சாட்சியும், மற்றொருவர் அதே தேவனைச் சந்திப்பதற்கான அழைப்பாக மாறுகிறது.

தேவன் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டார் என்பது ஒருபோதும் சோகமல்ல. அவருடைய கதை நம்மில் தொடர்வதற்குப் பதிலாக நம்மோடு முடிந்துபோவதே சோகம்.

› பிரிவு 2

தேவன் எப்போதும் தம்மை
வெளிப்படுத்த கதைகளையே
தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்

2

வேதவசனம் முழுவதிலும் காணப்படும் மிக ஆச்சரியமான அவதானிப்புகளில் ஒன்று என்னவெனில், மனிதகுலத்திற்குத் தம்மை வெளிப்படுத்த தேவன் எண்ணற்ற வழிகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம், ஆனாலும் அவர் தொடர்ந்து கதைகளையே தேர்ந்தெடுத்தார். வேதாகமம் நிச்சயமாக போதனை, தீர்க்கதரிசனம், கட்டளைகள், தத்துவம் ஆகியவற்றின் புத்தகம்தான், ஆனால் அவற்றில் எதுவாக இருப்பதற்கு முன்பே, அது மனிதகுலத்தைத் தொடர்ந்து தேடிச்செல்லும் தேவனுடைய கதை. ஆதியாகமம் முதல் வெளிப்படுத்துதல் வரை, நாம் தனித்தனியான போதனைகளை மட்டும் வாசிக்கவில்லை; மீட்பின் விவரிப்பு வெளிப்பட்டு வருவதற்கு நாம் சாட்சிகளாக இருக்கிறோம். பாவம் உடைத்ததை மீட்டமைக்க வேண்டும் என்ற தேவனுடைய ஆசையை ஒவ்வொரு பக்கமும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதனால்தான் கதைகளுக்கு இவ்வளவு வல்லமை உண்டு. மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் நம்மை நாமே காணவும், அப்போது செயல்பட்ட அதே தேவன் இன்றும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை உணரவும் அவை நமக்கு உதவுகின்றன.

தேவனுடைய ஜனங்கள் முழுமையான எழுதப்பட்ட வேதாகமங்களைப் பெறுவதற்கு முன்பே, அவர்களிடம் கதைகள் இருந்தன என்று பிரசங்கியார் வலியுறுத்தினார். தலைமுறை தலைமுறையாக, தேவன் செய்ததைச் சொல்வதன் மூலம் தங்கள் விசுவாசத்தைப் பாதுகாத்தார்கள். நெருப்புக் கூண்டங்களைச் சுற்றியும், பண்டிகைகளின்போதும், குடும்பக் கூட்டங்களிலும், ஆராதனை முழுவதிலும், பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தேவனுடைய வல்லமையான செயல்களைக் கற்பித்தார்கள். செங்கடல் பிளந்ததையும், வானத்திலிருந்து மன்னா இறங்கியதையும், கன்மலையிலிருந்து தண்ணீர் ஓடியதையும், எரிகோவின் மதில்கள் இடிந்ததையும், தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் எண்ணற்ற நிரூபணங்களையும் அவர்கள் பேசினார்கள். இந்தக் கதைகள் பொழுதுபோக்கல்ல; அவை ஆவிக்குரிய உருவாக்கமாக இருந்தன. அவை ஒரு முழு தேசத்தின் அடையாளத்தையே வடிவமைத்தன.

தேவன் தம்முடைய செயல்களை ஒருபோதும் மறவாதபடி இஸ்ரவேலருக்கு மீண்டும் மீண்டும் கட்டளையிட்டது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது. மோசே ஜனங்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்:

நீ உன் கண்கள் கண்டவைகளை மறவாதபடிக்கும், அவைகள் உன் இருதயத்தைவிட்டு நீங்காதபடிக்கும், உன் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் எச்சரிக்கையாயிரு; உன் ஆத்துமாவை நன்றாய்க் காத்துக்கொள்... அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்கும் உன் பிள்ளைகளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் தெரியப்படுத்துவாயாக.

உபாகமம் 4:9 (தமிழ் வேதாகமம்)

ஒவ்வொரு தலைமுறையின்மேலும் வைக்கப்பட்ட பொறுப்பைக் கவனியுங்கள். தேவனுடைய அற்புதங்கள் அவற்றைக் கண்டவர்களோடு நின்றுவிட வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் அடுத்த தலைமுறைக்கு அந்தக் கதையை கடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றது. விசுவாசம் வெறுமனே தகவலைப் பாதுகாப்பதன்

மூலம் நிலைநிறுத்தப்படவில்லை; தேவன் செய்ததை நினைவுகூர்வதன் மூலமே அது பாதுகாக்கப்பட்டது.

சங்கீதக்காரன் இதே நியமத்தை குறிப்பிடத்தக்க தெளிவுடன் எதிரொலித்தான்:

நாங்கள் அவைகளை அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு மறைக்காமல், வருங்காலத் தலைமுறையாருக்குக் கர்த்தரின் துதிகளையும், அவருடைய வல்லமையையும், அவர் செய்த அதிசயங்களையும் அறிவிப்போம்.

சங்கீதம் 78:4 (தமிழ் வேதாகமம்)

அந்த வார்த்தைகள் கவனமான கவனிப்புக்கு உரியவை: “நாங்கள் அவைகளை மறைக்காமல்.” தேவன் அற்புதங்களைச் செய்வதை நிறுத்திவிடுவார் என்பது ஒருபோதும் மிகப்பெரிய ஆபத்தாக இருந்ததில்லை. அவருடைய ஜனங்கள் அவற்றைப் பற்றி பேசுவதை நிறுத்திவிடுவார்கள் என்பதே பெரிய ஆபத்தாக இருந்தது. மௌனம் எப்போதும் எதிரியின் மிகப்பெரிய ஆயுதங்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தேவன் செய்ததை அடுத்த தலைமுறைக்குச் சொல்லத் தவறினால், ஆவிக்குரிய நினைவு மறையத் தொடங்குகிறது, அதனுடன், தேவன் இன்னும் செய்யக்கூடியதைக் குறித்த எதிர்பார்ப்பும் மறைந்துவிடுகிறது.

இந்த நியமம் பழைய இஸ்ரவேலைத் தாண்டி இயேசுவின் ஊழியத்திலும் நீட்டிக்கிறது. இயேசு எத்தனை அடிக்கடி கதைகள் மூலம் போதித்தார் என்பதைச் சிந்தியுங்கள். சுருக்கமான தத்துவப் பேருரைகளை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, ஆடுகளைத் தேடும் மேய்ப்பர்களைப் பற்றியும், ஊதாரி மகன்களைத் தழுவிக்கொள்ளும் தகப்பன்மார்களைப் பற்றியும், தொலைந்த நாணயத்தைத் தேடும் பெண்களைப் பற்றியும், விதை விதைக்கும் விவசாயிகளைப் பற்றியும், வலைகளை வீசும் மீனவர்களைப் பற்றியும், அஸ்திபாரம் இடும் கட்டிடக்காரர்களைப் பற்றியும், முத்துக்களைத் தேடும் வியாபாரிகளைப் பற்றியும் அவர் பேசினார். அவருடைய கேட்பவர்கள் இந்த சாதாரண சூழல்களுடன் உடனடியாக தங்களை அடையாளம் காணமுடிந்தது, ஏனெனில் கதைகள் அறிவார்ந்த எதிர்ப்பைத் தாண்டி நேரடியாக இருதயத்தோடு பேசுகின்றன.

பிரசங்கியார் ஞானமாகக் கவனித்தபடி, கதைகள் தொடர்பை உருவாக்குகின்றன. மக்கள் தாங்கள் தனியாக இல்லை என்பதை அறிந்துகொள்ள அவை உதவுகின்றன. வேறு யாரோ ஒருவரும் வேதனை, தோல்வி, நிச்சயமின்மை, பயம், அல்லது மீட்டமைப்பை கடந்து சென்றிருக்கிறார்கள்.

**வாக்குவாதங்கள் பெரும்பாலும் சுவர்களைக் கட்டும் இடத்தில்,
கதைகள் பாலங்களைக் கட்டுகின்றன.**

இதனால்தான் இயேசு தம்முடைய உவமைகளை விளக்கங்களைவிட அழைப்புகளுடன் அடிக்கடி முடித்தார். தம் கேட்பவர்கள் கதைக்குள் தங்களைத் தாங்களே காண வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். ஒவ்வொரு உவமையும் அமைதியாக இதே கேள்வியைக் கேட்கிறது: “இந்தக் கதையில் நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” நான் தொலைந்த ஆடா? தேடும் மேய்ப்பனா? மூத்த மகனா? ஊதாரி மகனா? உண்மையுள்ள ஊழியக்காரனா? கவனக்குறைவான கட்டிடக்காரனா? எளிய போதனையால் அடிக்கடி முடியாத விதத்தில், கதைகள் தனிப்பட்ட சிந்தனைக்கு அழைப்பு விடுக்கின்றன.

சுவிசேஷம் தானே ஒரு கதையாக வழங்கப்படுகிறது. அது சிருஷ்டிப்புடன் தொடங்கி, மனிதகுலம் பாவத்தில் விழுந்ததைக் கடந்து, கல்வாரியில் உச்சத்தை அடைந்து, கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலிலும் பரிசுத்த ஆவியின் ஊற்றுதலிலும் நிறைவடைகிறது. சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியும் ஒவ்வொரு விசுவாசியும் அந்தத் தொடர்ந்துவரும் கதைக்குள் நுழைகிறார். இயேசு கிறிஸ்து இன்றும் இரட்சிக்கிறார், குணமாக்குகிறார், மீட்டமைக்கிறார், வாழ்க்கைகளை மாற்றுகிறார் என்பதை நிரூபிக்கும் இன்னொரு அத்தியாயமாக நம்முடைய சாட்சி மாறுகிறது.

நம்முடைய சாட்சிக்கு இவ்வளவு அசாதாரண மதிப்பு இருப்பதற்கு இதுவே காரணம். நாம் தனிப்பட்ட அனுபவங்களை மட்டும் பகிரவில்லை; மீட்பின் கதை அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் முடிந்துவிடவில்லை என்பதற்கான உயிருள்ள சாட்சியத்தை நாம் வழங்குகிறோம். மீனவர்களை அழைத்த, குஷ்டரோகிகளைக் குணமாக்கிய, பிசாசு பிடித்தவர்களை விடுவித்த, பாவினை மன்னித்த, விசுவாசிகளைத் தம் ஆவியால் நிரப்பிய அதே இரட்சகர், இன்று சாதாரண மக்கள் மூலம் அதே கதைகளைத் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் இதை அழகாக வெளிப்படுத்தினார்:

நாங்கள் கண்டதும் கேட்டதுமான இதை நீங்களும் எங்களோடே ஐக்கியப்படும்படிக்கு உங்களுக்கும் அறிவிக்கிறோம்...

1 யோவான் 1:3 (தமிழ் வேதாகமம்)

அந்த மாதிரியைக் கவனியுங்கள். அனுபவம் இயற்கையாகவே அறிவிப்புக்கு வழிநடத்துகிறது. தேவனுடன் உண்மையான சந்திப்புகள் சாட்சிகளை உருவாக்குகின்றன. அப்போஸ்தலர்கள் தாங்கள் மனனம் செய்த தகவலை வெறுமனே திரும்பச் சொல்லவில்லை; தாங்கள் தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவித்ததை அவர்கள் சாட்சியாக அறிவித்தார்கள். அதே மாதிரி இன்று சபையில் தொடர்கிறது. நாம் முதலில் அவரை நாமே சந்தித்ததால், மற்றவர்களுக்குச் சொல்கிறோம்.

நாங்கள் கண்டோம். நாங்கள் கேட்டோம். ஆகவே, நாங்கள் அறிவிக்கிறோம்.

இது ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் ஒரு முக்கியமான கேள்வியுடன் சவால் செய்கிறது: தேவன் இன்றும் கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்றால், நாம் அவற்றை உண்மையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமா? நம்முடைய வீடுகள், பணியிடங்கள், பள்ளிகள், அயலகங்கள், சமுதாயங்கள் ஆகியவை நம்பிக்கை தேவைப்படும் மக்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. கிறிஸ்து தங்கள் வாழ்க்கையை மாற்றியது யாராவது முதலில் சொல்லும் வரை, அவர்கள் ஒருபோதும் ஒரு வேதாகமத்தைத் திறக்கமாட்டார்கள். தத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, ஒரு சாட்சியால் அவர்கள் முதலில் நெகிழ்ந்திருக்கலாம்.

தேவன் எப்போதும் கதைகள் மூலம் தம்மை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார், ஏனெனில் கதைகள் அவருடைய இருதயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. நம்முடைய தனிப்பட்ட கதை அவரிடம் ஒப்படைக்கப்படும்போது, இன்னும் நம்பிக்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு உலகிற்குத் தம்மை வெளிப்படுத்த அவர் பயன்படுத்தும் இன்னொரு கருவியாக அது மாறுகிறது.

› பிரிவு 3

நாம் ஒரு வார்த்தை பேசுவதற்கு
முன்பே ஆராதனை ஒரு கதையைச்
சொல்கிறது

இந்தச் செய்தியில் மிக ஆழமான தருணங்களில் ஒன்று, பிரசங்கியார் பேசப்பட்ட சாட்சியின் வல்லமையிலிருந்து ஆராதனையின் வல்லமைக்கு மாறியபோது வந்தது. நம் உதடுகளால் தேவன் செய்ததை நாம் யாரிடமாவது சொல்வதற்கு முன்பே, நம்முடைய ஆராதனை ஏற்கெனவே ஒரு சாட்சியை அறிவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு விசுவாசி தன் கைகளை உயர்த்தும்போதும், சரணடைந்து தலைவணங்கும்போதும், கண்ணீரோடு பாடும்போதும், பலிபீடத்தில் முழங்காலிடும்போதும், பரலோகத்திற்கும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்றை அவர் தெரிவிக்கிறார்: “தேவன் என்னிடம் உண்மையுள்ளவராக இருந்திருக்கிறார்.” ஆராதனை வெறும் இசை மட்டுமல்ல; அது தெரியாத ஒரு கதையின் தெரியும் வெளிப்பாடு.

இதனால்தான் உண்மையான ஆராதனையை உருவாக்க முடியாது. அது அனுபவத்திலிருந்து பிறக்கிறது. சபையிலுள்ள அனைவருக்கும் பாடல்கள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கலாம், ஆனால் ஒவ்வொருவருடைய ஆராதனையும் ஒரு தனிச் சாட்சியைச் சுமந்திருக்கிறது. ஒருவர் ஆராதிக்கிறார் ஏனெனில் கிறிஸ்து அவருடைய திருமணத்தைக் குணமாக்கினார். இன்னொருவர் அவர் அவரை போதைப்பழக்கத்திலிருந்து விடுவித்ததால். இன்னொருவர் அவர் அவரது குடும்பத்தை மீட்டெடுத்ததால். இன்னொருவர் பல வருடங்களின் குற்றவுணர்வையும் வெட்கத்தையும் அவர் மன்னித்ததால். மெட்டி ஒரே மாதிரியாக இருக்கலாம், ஆனால் ஒவ்வொரு இருதயமும் தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையின் வெவ்வேறு அத்தியாயத்திலிருந்து பாடுகிறது.

ஆராதனையின் நறுமணத்தை விவரிப்பதன் மூலம் பிரசங்கியார் இதை அழகாக விளக்கினார். சில வாசனைகள் நம்மை உடனடியாக குழந்தைப் பருவ நினைவுகளுக்குக் கொண்டுசெல்வதுபோல, ஆராதனை தேவனுக்கு முன்பாக தூபம்போல எழும்புகிறது என்று வேதவசனம் போதிக்கிறது. அது அழகான இசையைவிட மேலானது; அது கர்த்தருக்கு முன்பாக ஒரு நினைவுச்சின்னம். அந்த நறுமணம் எழும்பும்போது, வரலாறு முழுவதிலும் தேவனுடைய உடன்படிக்கை உண்மைத்தன்மையை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

தாவீது இவ்வாறு ஜெபித்தான்:

என் ஜெபம் உமக்குமுன் தூபமாகவும், என் கைகளை உயர்த்துதல் சாயங்கால பலியாகவும் இருப்பதாக.

சங்கீதம் 141:2 (தமிழ் வேதாகமம்)

பழைய ஏற்பாடு முழுவதிலும், தூபம் தேவனுடைய சிங்காசனத்திற்கு முன்பாக எழும்பும் தொடர்ச்சியான ஆராதனையைக் குறித்தது. அது ஐக்கியத்தையும், பக்தியையும், உடன்படிக்கை உறவையும் குறியீடாகக் காட்டியது. புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ், நம்முடைய ஆராதனை அந்த அழகான படத்தை நிறைவேற்றுகிறது. ஒவ்வொரு உண்மையான துதியின்

செயலும் தேவனுக்கு முன்பாக, அவர் இன்னும் அவரை நம்பும் ஒரு மீட்கப்பட்ட ஜனத்தைக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதன் நினைவூட்டலாக எழும்புகிறது.

இந்த நறுமணத்தை வேதவசனம் முழுவதிலும் உள்ள பல பெரிய பலிபீடங்களுடன் பிரசங்கியார் இணைத்தார். ஒவ்வொரு பலிபீடமும் தன்னுடைய சொந்தக் கதையைச் சொல்கிறது.

நோவாவின் பலிபீடம் நியாயத்தீர்ப்புக்குப் பிறகான இரக்கத்தைப் பேசியது. பிரளய தண்ணீர்கள் வற்றியபின், நோவா கர்த்தருக்குப் பலிகளைச் செலுத்தினான்.

கர்த்தர் சுகந்த வாசனையை முகர்ந்தார்...

ஆதியாகமம் 8:21 (தமிழ் வேதாகமம்)

அந்தக் காணிக்கை, பூமியை இனி ஒருபோதும் பிரளயத்தால் அழிக்கமாட்டேன் என்ற தேவனுடைய உடன்படிக்கையுடன் தொடர்புபட்டது. நோவாவின் ஆராதனை தேவனுடைய இரக்கம் நியாயத்தீர்ப்பின்மேல் ஜெயங்கொண்டதற்குச் சாட்சியாக இருந்தது.

மோசேயின் தேவனுடன் இருந்த சந்திப்புகள் உடன்படிக்கையையும் உறவையும் பேசின. தேவன் தங்கள் மீட்பர், ஆதரவாளர், ராஜா என்று ஒப்புக்கொள்வதே ஆராதனை, வெறும் சடங்கு அல்ல என்பதை இஸ்ரவேலர் கற்றுக்கொண்டனர்.

கர்மேல் மலையிலுள்ள எலியாவின் பலிபீடம் கர்த்தர் ஒருவரே தேவன் என்று அறிவித்தது. பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் பதிலின்றி சத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, எலியா உடைந்த பலிபீடத்தை மறுகட்டமைத்து, விசுவாசத்தின் எளிய ஜெபம் ஒன்றைச் செய்தார், நெருப்பு வானத்திலிருந்து இறங்கியது (1 இராஜாக்கள் 18). அவருடைய ஆராதனை, தேவன் இன்னும் நெருப்பினால் பதிலளிக்கிறார் என்பதற்கான சாட்சியாக மாறியது.

வேதவசனம் முழுவதிலும் உள்ள ஒவ்வொரு பலிபீடமும், ஆராதனை மனித வரலாற்றில் தேவனுடைய தலையீட்டுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. ஆராதனை, தேவன் இதுவரை செய்ததை நினைவுகூர்வதுடன், அவர் அடுத்து செய்யப்போவதில் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறது.

இது நம்முடைய சொந்த ஆராதனை ஊழியங்களுக்குப் புதிய அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. அது நம் சபை பாரம்பரியம் என்பதற்காக மட்டும் நாம் கைகளை உயர்த்தவில்லை. நம் கைகள் சரணடைந்த வாழ்க்கைகளைக் குறிக்கின்றன என்பதால் நாம் அவ்வாறு செய்கிறோம். நாம் இசையை ரசிக்கிறோம் என்பதற்காக மட்டும் கைதட்டவில்லை. ராஜா ஜெயங்கொண்டதால் நாம் கைதட்டுகிறோம். திரையில் வரிகள் தோன்றுகின்றன என்பதற்காக மட்டும் நாம் பாடவில்லை. நம் மீட்பர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்பதால் நாம் பாடுகிறோம்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இந்த மனநிலையை எழுதியபோது வெளிப்படுத்தினார்:

ஆதலால் சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டுமென்று தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்...

ரோமர் 12:1 (தமிழ் வேதாகமம்)

பழைய உடன்படிக்கையின்கீழ், பலிகள் பலிபீடத்தின்மேல் வைக்கப்பட்டன. புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ், நாமே பலியாக மாறுகிறோம். ஒவ்வொரு கீழ்ப்படிதலின் செயலும், ஒவ்வொரு ஜெபமும், ஒவ்வொரு சரணடைதலும், ஆராதனையின் ஒவ்வொரு வெளிப்பாடும் தேவனுடைய மாற்றும் கிருபையின் தொடர்கதையைச் சொல்கிறது.

பின்பு பிரசங்கியார் இந்தச் செய்தியில் மிகவும் சவாலான அவதானிப்புகளில் ஒன்றைச் செய்தார். வெளிப்படையான ஆராதனையை அநேகர் தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறார்கள் என்று அவர் சபைக்கு நினைவூட்டினார். விசுவாசிகள் உணர்ச்சிவசப்படுவதால் அல்லது மற்றவர்களை கவரும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஆராதிக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். உண்மை இதைவிட மிக ஆழமானது. ஆராதனை நம்மீது கவனத்தை ஈர்ப்பதைப் பற்றியதல்ல; தேவன் நம்மைக் கடந்துவரச் செய்ததை நினைவுகூர்வதைப் பற்றியது.

இதுவே ஒரு படை பிசாசுகளிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட மனிதனிடம் நாம் காண்பது. இயேசுவைச் சந்திப்பதற்கு முன், அவன் கல்லறைகளுக்கிடையே, தனிமையாக, வேதனைப்பட்டு, தீய ஆவிகளால் முழுவதுமாகக் கட்டப்பட்டு வாழ்ந்தான். ஆனாலும் அவன் இயேசுவைக் கண்டவுடன் செய்த முதல் காரியம், அவரிடம் ஓடி வந்து அவரை ஆராதித்ததே.

அவன் தூரத்திலே இயேசுவைக் கண்டபோது, ஓடிவந்து அவரைப் பணிந்துகொண்டான்.

மாற்கு 5:6 (தமிழ் வேதாகமம்)

தீவிரமாக சிந்திக்கத்தக்க ஒரு கேள்வியை பிரசங்கியார் கேட்டார்: பிசாசுகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மனிதன் இயேசுவின் அதிகாரத்தையும் தகுதியையும் அங்கீகரித்தான் என்றால், மீட்கப்பட்ட விசுவாசிகள் தங்கள் முழு இருதயத்தோடும் அவரை ஆராதிப்பதைத் தடுக்க என்ன இருக்க முடியும்?

பதில் பெரும்பாலும் பெருமை. யாராவது நம்மை நியாயந்தீர்க்கக்கூடும் என்று பெருமை கிசுகிசுக்கிறது. உணர்ச்சிவசப்பட்டவராகவோ கண்ணியமற்றவராகவோ தோன்றுவதைப் பெருமை பயப்படுகிறது. பொது கருத்தைப் பற்றி பெருமை கவலைப்படுகிறது. ஆனாலும் உண்மையான ஆராதனை மக்களின் ஒப்புதலைப் பற்றி ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை. உடன்படிக்கைப் பெட்டி எருசலேமுக்குத் திரும்பியபின், கர்த்தருக்கு முன்பாக தாவீது

நடனமாடியபோது இதை அவன் புரிந்துகொண்டான். மீகாள் விமர்சித்தபோது, அவன் வெறுமனே பதிலளித்தான்:

நான் இதைவிட இன்னும் அற்பமாகி, என் பார்வையில் தாழ்ந்திருப்பேன்...

2 சாமுவேல் 6:22 (தமிழ் வேதாகமம்)

ஒவ்வொரு ஆராதனை செய்பவரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றை தாவீது புரிந்துகொண்டான்: தேவன் நம்மை எங்கிருந்து கொண்டுவந்தார் என்பதை நாம் நினைவுகூரும்போது, மனித கருத்து தன் வல்லமையை இழக்கிறது.

இந்த சத்தியம் மற்றவர்களின் ஆராதனையை நாம் பார்க்கும் விதத்தையும் மறுவடிவமைக்க வேண்டும். ஒருவர் பலிபீடத்தில் அழுவதையோ, நடுங்கும் கைகளை உயர்த்துவதையோ, அசாதாரண தீவிரத்துடன் தேவனைத் துதிப்பதையோ நாம் காணும்போது, அவர்கள் வெறுமனே உணர்ச்சிவசப்பட்டவர்கள் என்று ஒருபோதும் நாம் நினைத்துவிடக்கூடாது. வார்த்தைகளால் ஒருபோதும் முழுமையாக விளக்க முடியாத ஒரு சாட்சிக்கு நாம் சாட்சிகளாக இருக்கலாம். ஒருவேளை தேவன் அவர்களைக் குணமாக்கியிருக்கலாம். ஒருவேளை அவர் அவர்களுடைய திருமணத்தை மீட்டெடுத்திருக்கலாம். ஒருவேளை அவர் அவர்களைப் போதைப்பழக்கத்திலிருந்து விடுவித்திருக்கலாம். ஒருவேளை வருடக்கணக்கான வேதனையான ஜெபத்திற்கு அவர் பதிலளித்திருக்கலாம். அவர்களுடைய ஆராதனை, பரலோகம் மட்டுமே முழுமையாக அறிந்த ஒரு கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

பல வழிகளில், உலகம் காணும் முதல் சாட்சியாக ஆராதனை மாறுகிறது. அவிசுவாசிகள் நம் போதனையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அவர்கள் நம் சந்தோஷத்தைக் கவனிக்கிறார்கள். துன்பத்தில் நம் சமாதானத்தையும், நிச்சயமின்மையின்போது நம் நம்பிக்கையையும், கடினத்தன்மையிலும் நம் நன்றியையும் அவர்கள் அவதானிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு உண்மையான ஆராதனையின் செயலும், இயேசு கிறிஸ்து இன்னும் உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார் என்பதால் இன்னும் தகுதியுள்ளவராக இருக்கிறார் என்று அமைதியாக அறிவிக்கிறது.

இதனால், ஆராதனை பிரசங்கத்திற்கான ஆயத்தத்தைவிட மிக அதிகமானது. அது தானே சுவிசேஷத்தின் ஒரு அறிவிப்பு. ஒவ்வொரு அல்லேலூயாவும் பாவத்திற்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை என்று அறிவிக்கிறது. ஒவ்வொரு உயர்த்தப்பட்ட கையும் கிறிஸ்து இன்னும் ஆளுகிறார் என்று அறிவிக்கிறது. ஒவ்வொரு சரணடைந்த இருதயமும் தேவனுடைய கிருபை நம் கடந்த காலத்தைவிட பெரியது என்று அறிவிக்கிறது. நம் வாய் ஒரு சாட்சியைப் பேசுவதற்கு முன்பே, நம் ஆராதனை ஏற்கெனவே எல்லாக் கதைகளிலும் மிகப் பெரிய கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

> பிரிவு 4

ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும்
சொல்லத்தக்க ஒரு கதை உண்டு

4

இந்தச் செய்தியிலுள்ள மிகவும் உற்சாகமூட்டும் சத்தியங்களில் ஒன்று, தேவன் தம்முடைய செயலை ஒருபோதும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சிலருக்கு மட்டுப்படுத்தியதில்லை என்பதே. போதகர்கள், மிஷனரிகள், அல்லது அனுபவமுள்ள போதகர்கள் மட்டுமே பகிரும்படியான மதிப்புமிக்க ஒன்றைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சில வேளைகளில் நாம் நினைக்கிறோம், ஆனால் புதிய ஏற்பாடு மிக வேறுபட்ட ஒரு படத்தை வரைகிறது. தேவன் ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையைத் தொடும் தருணத்தில், அவருக்கு ஒரு சாட்சியைக் கொடுக்கிறார். அன்றே ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள் ஏற்கெனவே சொல்லத்தக்க ஒரு கதையைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று பிரசங்கியார் சபைக்கு நினைவூட்டினார். ஒவ்வொரு போதனையையும் அவர்கள் புரிந்துகொள்ளாமலோ ஒவ்வொரு வேதவசனத்தையும் மனனம் செய்யாமலோ இருக்கலாம், ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரட்சிக்கும் வல்லமையை அவர்கள் அனுபவித்திருந்தார்கள். அந்த அனுபவம் மட்டுமே அவர்களை அவருடைய கிருபையின் சாட்சிகளாக்கியது.

இந்த நியமம் இயேசுவின் ஊழியம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. யோவான் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில், பிறவியிலேயே குருடனாக இருந்த ஒரு மனிதனை இயேசு குணமாக்கினார். மத அதிகாரிகள் அவனை விசாரித்தபோது, அவனுடைய அற்புதத்தின் பின்னணியிலுள்ள தத்துவத்தை அவன் விளக்குவான் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். அதற்குப் பதிலாக, “நான் குருடனாயிருந்தேன், இப்பொழுது பார்க்கிறேன் என்பதொன்றை மாத்திரம் அறிவேன்” (யோவான் 9:25, தமிழ் வேதாகமம்) என்று அவன் எளிதாக பதிலளித்தான். அவனுடைய சாட்சி வருடக்கணக்கான தத்துவக் கல்வியின்மேல் கட்டப்படவில்லை, மாறாக கிறிஸ்துவுடனான ஒரு தனிப்பட்ட சந்திப்பின்மேல் கட்டப்பட்டிருந்தது. மிகக் கவனமாக உருவாக்கப்பட்ட எந்த வாதத்தையும்விட, மாற்றப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை மிகவும் நம்பத்தகுந்ததாக மாறும் தருணங்கள் உண்டு. நடந்த மாற்றத்தை யாராலும் மறுக்க முடியவில்லை, ஏனெனில் இயேசுவைச் சந்திப்பதற்கு முன் அவன் யாராக இருந்தான் என்று அனைவருக்கும் தெரியும்.

அதே மாதிரி சமாரிய பெண்ணின் கதையிலும் காணப்படுகிறது. அவள் மேசியாவைச் சந்திக்கப் போகிறாள் என்று அறியாமல், சாதாரண தண்ணீரைத் தேடி யாக்கோபின் கிணற்றுக்கு வந்தாள். இயேசுவுடனான அவளுடைய உரையாடலின்போது, அவள் வாழ்க்கையின் மிக ஆழமான பகுதிகளை அவர் வெளிப்படுத்தினார், அதே நேரம் அவளை என்றென்றும் திருப்திப்படுத்தும் ஜீவத் தண்ணீரையும் அவளுக்கு வழங்கினார். உடனடியாக நடந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அவள் தன் தண்ணீர்க் குடத்தை விட்டுவிட்டு, விரைந்து நகரத்திற்குத் திரும்பி, தன் வாழ்க்கையை மாற்றிய மனிதரைப் பார்க்கவரும்படி தான் சந்தித்த ஒவ்வொருவரையும் அழைக்கத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு விரிவான வேத அறிவு இருக்கவில்லை, நீண்ட பிரசங்கமும் அவள் செய்யவில்லை. இயேசு தனக்காக செய்ததை அவள் வெறுமனே பகிர்ந்தாள். “அந்த ஸ்திரீ சாட்சியிட்ட வார்த்தையினிமித்தம் அந்தப் பட்டணத்துச் சமாரியர் அநேகர் அவரிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களானார்கள்” (யோவான் 4:39,

தமிழ் வேதாகமம்) என்று யோவான் நமக்குச் சொல்கிறார். அவளுடைய சாட்சி, ஒரு முழு சமுதாயத்தையும் கிறிஸ்துவின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவந்த பாலமாக மாறியது.

ஒரு படை பிசாசுகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஒருவேளை மிகத் தெளிவான உதாரணம் காணப்படுகிறது. இயேசுவைச் சந்திப்பதற்கு முன், அவன் கல்லறைகளுக்கிடையே, வேதனைப்பட்டு, தனிமையாக, தீய ஆவிகளால் முழுவதுமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு வாழ்ந்தான். கிறிஸ்து அவனை விடுவித்தபின், இயேசுவுடன் பயணம் செய்து அவருடைய சீஷர்களில் ஒருவனாக மாறுவதே அவனுடைய பெரிய ஆசையாக இருந்தது. ஆச்சரியப்படும் வகையில், இயேசு அவனுக்கு வேறு ஒரு பணியைக் கொடுத்தார். “நீ உன் வீட்டுக்கு உன் ஜனங்களிடத்திற்குப் போய், கர்த்தர் உனக்குச் செய்த மகத்துவங்களையும், அவர் உனக்கு இரங்கினதையும் அவர்களுக்கு அறிவி” (மாற்கு 5:19, தமிழ் வேதாகமம்) என்று அவர் சொன்னார். அந்தக் கதையை வாழ்ந்த மனிதனைவிட அதிக பயனுள்ள முறையில் யாராலும் அதைச் சொல்ல முடியாது என்பதை இயேசு புரிந்துகொண்டார். அவனுடைய சாட்சி, வேறு யாராலும் மீண்டும் உருவாக்க முடியாத உண்மையான தன்மையைக் கொண்டிருந்தது, ஏனெனில் அவனை அறிந்தவர்கள் அவனுடைய அடிமைத்தனத்தையும் அவனுடைய மாற்றத்தையும் இரண்டையும் கண்டவர்கள்.

இது தேவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான பாடத்தை நமக்குக் கற்பிக்கிறது. நாம் நமது சொந்த சாட்சியுடன் இவ்வளவு காலம் வாழ்ந்திருப்பதால் அதன் மதிப்பை பெரும்பாலும் குறைத்து மதிப்பிடுகிறோம். நமக்குப் பரிச்சயமாகிவிட்டது வேறொருவருக்கு அசாதாரணமாக இருக்கலாம். தேவன் நம்மை எங்கே கண்டார் என்பது நமக்குத் தெரியும். அவர் பதிலளித்த ஜெபங்களையும், அவர் நீக்கிய பயங்களையும், அவர் மன்னித்த பாவங்களையும், அவர் நம்மைச் சுமந்து சென்ற காலங்களையும் நாம் நினைவுகூர்கிறோம். ஆனாலும் அந்த அனுபவங்கள் தனிப்பட்டவை என்பதால், அவை முக்கியமற்றவை என்று சில வேளைகளில் நாம் நினைக்கிறோம். உண்மை அதற்கு நேர்மாறானது. தேவனுடைய கிருபையின் ஒவ்வொரு செயலும், அவர் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையில் இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கான இன்னொரு சாட்சியாக மாறுகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இந்த சத்தியத்தை ஒருபோதும் மறக்கவில்லை. கிறிஸ்தவ வரலாற்றில் மிகப்பெரிய தத்துவவாதிகளில் ஒருவனாக அவன் மாறியிருந்தாலும், அவன் தொடர்ந்து தன் சொந்த மனந்திரும்புதலின் கதைக்குத் திரும்பினான். ஆளுநர்கள், ராஜாக்கள், மத தலைவர்கள், அல்லது விரோதமான கூட்டங்களுக்கு முன்பாக நின்றாலும், தமஸ்கு வழியில் இயேசு அவனைச் சந்தித்த நாளைக் குறித்து பவுல் மீண்டும் மீண்டும் சாட்சி அளித்தான். மக்கள் அவனுடைய போதனையுடன் வாதிடலாம் என்றாலும், மாற்றப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தை அவர்களால் மறுக்க முடியாது என்பதை அவன் புரிந்துகொண்டான். அவனுடைய சாட்சி, கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையை மாற்றும் வல்லமையை நிரூபித்ததால், சுவிசேஷத்திற்கு தொடர்ந்து வாசல்களைத் திறந்தது.

பிரசங்கியார் கவனமான சிந்தனைக்கு உரிய ஒரு வாக்கியத்தைச் சொன்னார். தேவன் ஒரு நபரைக் குணமாக்கும்போது, அந்த சாட்சி இன்னொருவர் குணமாக்கம் இன்னும் சாத்தியம் என்று விசுவாசிக்கும் காரணமாக மாறுகிறது. அவர் ஒரு உடைந்த திருமணத்தை மீட்டெடுக்கும்போது, மற்றொரு போராடும் தம்பதியினர் தங்கள் கதை முடிந்துவிடவில்லை என்ற நம்பிக்கையைக் காண்கிறார்கள். அவர் ஒருவரை போதைப்பழக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கும்போது, அதே சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்ட இன்னொருவர் விடுதலை சாத்தியம் என்று விசுவாசிக்கத் தொடங்குகிறார். நம்முடைய சாட்சிகள் இயேசு கிறிஸ்து நேற்றும் இன்றும் என்றென்றும் மாறாதவர் என்பதற்கான உயிருள்ள சாட்சியமாக மாறுகின்றன.

ஒவ்வொரு சாட்சியும் இன்னொருவரின் அற்புதம் முடிவடையும் இடத்தில் தொடங்குகிறது.

தாவீது இந்த நியமத்தை புரிந்துகொண்டு எழுதினான், “தேவனுக்குப் பயந்திருக்கிற நீங்களெல்லாரும் வந்து கேளுங்கள்; அவர் என் ஆத்துமாவுக்குச் செய்தபடியை நான் அறிவிப்பேன்” (சங்கீதம் 66:16, தமிழ் வேதாகமம்). தேவனுடைய நன்மை தனிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை என்பதை தாவீது உணர்ந்தான். ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதமும் அறிவிப்பின் பொறுப்பைச் சுமந்திருந்தது. ஒவ்வொரு விடுதலையும் அறிவிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபமும், மற்றவர்களுக்கு முன்பாக கர்த்தரை மகிமைப்படுத்த இன்னொரு வாய்ப்பாக மாறியது.

இந்த சத்தியம் வெளிப்படுத்துதல் 12:11-இல் அதன் முழுமையான வெளிப்பாட்டை அடைகிறது, அங்கு யோவான் எழுதுகிறான், “ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும் தங்கள் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும் அவனை ஜெயித்தார்கள்.” தேவன் இந்த இரண்டு உண்மைகளையும் இணைக்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள். இயேசுவின் இரத்தம் இரட்சிப்பை வழங்குகிறது, ஆனால் நம்முடைய சாட்சி அந்த இரத்தம் நிறைவேற்றியதை அறிவிக்கிறது. இரத்தம் நம் வாழ்க்கைகளை மாற்றுகிறது, நம் சாட்சி மற்றவர்களை அதே மாற்றத்தை அனுபவிக்க அழைக்கிறது. கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் வல்லமையை எதிரியால் அகற்ற முடியாது, ஆனால் அதை அனுபவித்தவர்களை மௌனப்படுத்த அவன் தொடர்ந்து முயற்சிப்பான். பயம், அச்சுறுத்தல், வெட்கம், பாதுகாப்பின்மை ஆகியவை எல்லாம் தேவன் தங்கள் வாழ்க்கையில் எழுதிய கதையைச் சொல்வதிலிருந்து விசுவாசிகளைத் தடுக்க வடிவமைக்கப்பட்ட கருவிகளாக மாறுகின்றன.

தங்கள் சாட்சி முக்கியமற்றது என்று கிறிஸ்தவர்களை நம்பவைப்பதே ஒருவேளை சாத்தானின் மிகப்பெரிய வெற்றிகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனாலும் வேதவசனம் அதற்கு நேர்மாறாகவே போதிக்கிறது. வயது, பின்னணி, அல்லது ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி எதுவாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவனுடைய கிருபையின் தனித்துவமான

சாட்சியைச் சுமந்திருக்கிறார். சிலர் வியப்பூட்டும் பாவ வாழ்க்கைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்கள், மற்றவர்கள் அந்த வழிகளுக்குள் ஒருபோதும் நுழையாதபடி தேவனுடைய இரக்கத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள். சிலருக்கு அற்புதமான குணமாக்கத்தின் கதைகள் உண்டு, மற்றவர்கள் துன்பத்தின் காலங்கள் வழியாக தேவனுடைய தாங்கும் கிருபையைப்பற்றி சாட்சி அளிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சாட்சியும் வேறுபட்டது, ஆனால் ஒவ்வொரு சாட்சியும் அதே இரட்சகரையே சுட்டிக்காட்டுகிறது.

இதைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, நம் கதையை மற்றொருவரின் கதையுடன் ஒப்பிடுவதை நிறுத்துகிறோம். ஒரு சாட்சியின் மதிப்பு அது எவ்வளவு வியப்பூட்டுவதாக ஒலிக்கிறது என்பதால் அளவிடப்படவில்லை, மாறாக அது எவ்வளவு உண்மையாக இயேசு கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதால் அளவிடப்படுகிறது. நம் சாட்சியின் மிகப்பெரிய நோக்கம் நம்மீது கவனத்தை ஈர்ப்பது அல்ல, மாறாக நம்மை மீட்ட அவரை மகிமைப்படுத்துவதே. கர்த்தர் செய்ததை நாம் சொல்லும் ஒவ்வொரு முறையும், தேவன் இன்றும் மீட்பின் கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று ஒரு நொறுங்கிய உலகிற்கு நினைவூட்டுகிறோம், ஒருவேளை அவர் அடுத்ததாக எழுத விரும்பும் கதை, கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் நபரின் வாழ்க்கையில் தொடங்கக்கூடும்.

> பிரிவு 5

அற்புதங்களுக்கு அற்புதமான
சூழல்கள் தேவை

5

இந்தச் செய்தியில் வழங்கப்பட்ட மிகவும் சவாலான சத்தியங்களில் ஒன்று என்னவெனில், நாம் அடிக்கடி அற்புதங்களுக்காக ஜெபித்தாலும், அற்புதங்கள் அவசியமாகும் அதே சூழல்களைத் தவிர்க்கிறோம். தேவன் அசாதாரண வழிகளில் செயல்படும்படி நாம் கேட்கிறோம், ஆனாலும் எல்லாம் நம் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருக்கும் வசதியான, முன்கூட்டியே தெரிந்த சூழல்களை நோக்கியே நாம் இயற்கையாகவே ஈர்க்கப்படுகிறோம். பேட்டன் ரூஜ்ஜில் ஒரு சபையை நாட்டிய பின்பு, அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் காணப்படுவது போன்ற கதைகளை தேவன் தங்களுக்குத் தரும்படி தானும் தன் மனைவியும் தொடர்ந்து ஜெபித்தது எப்படி என்று பிரசங்கியார் பகிர்ந்தார். வாழ்க்கைகள் மாற்றப்படுவதையும், அற்புதங்கள் செய்யப்படுவதையும், சமுதாயங்கள் சுவிசேஷத்தால் மாறுவதையும் காண அவர்கள் விரும்பினர். ஆனாலும் தேவனுடைய அமானுஷ்ய தலையீட்டின் கதைகள் ஏறக்குறைய எப்போதும் மனித திறமை தன் எல்லையை அடையும் இடங்களில்தான் எழுதப்படுகின்றன என்பதை அவர்கள் விரைவில் கண்டுபிடித்தார்கள்.

இந்த நியமம் வேதவசனம் முழுவதிலும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது. தேவன் அரிதாகவே வசதியான இடங்களில் தம் மிகப்பெரிய அற்புதங்களைச் செய்கிறார். அதற்குப் பதிலாக, அவருடைய தலையீடு இல்லாமல் வெற்றி சாத்தியமற்றதாகும் சூழ்நிலைகளுக்குள் அவர் அடிக்கடி தம் ஜனங்களை வழிநடத்துகிறார். பார்வோனின் இராணுவம் பின்னாலிருந்து நெருங்கிக்கொண்டிருக்க, மோசே செங்கடலுக்கு முன்பாக நின்றான். வரப்போகும் ஜெயத்தை விளக்கக்கூடிய எந்த இராணுவ உபாயமும் இல்லாமல், யோசுவா எரிகோவின் பலப்படுத்தப்பட்ட மதில்களை எதிர்கொண்டான். மேலான எதிரிக்கு எதிராக வெறும் முந்நூறு பேருடன் மட்டுமே கிதியோன் யுத்தத்திற்குச் சென்றான். மனித தப்பிப்பு இல்லை என்று அறிந்தே தானியேல் சிங்கக் குகைக்குள் நுழைந்தான். ஒவ்வொரு அற்புதத்திற்கும் தேவன் மட்டுமே மகிமையைப் பெறக்கூடிய ஒரு சூழல் தேவைப்பட்டது.

அந்தச் சூழல்களைத் தவிர்ப்பதே நம் இயற்கையான உள்ளுணர்வு. சார்பின்மேல் உறுதியையும், விசுவாசத்தின்மேல் திட்டமிடலையும், அபாயத்தின்மேல் பாதுகாப்பையும் நாம் விரும்புகிறோம். ஆனாலும் விசுவாசம் பயிற்சி செய்யப்படும்போது மட்டுமே வளர்கிறது என்பதால், தேவன் அடிக்கடி தம் ஜனங்களை அவர்கள் தங்கள் சொந்த பலத்தால் சாதிக்கக்கூடியதற்கு அப்பால் அழைக்கிறார். நம் திறமைகள் போதுமானதாக இருக்கும் இடத்தில் மட்டுமே நாம் தங்கியிருந்தால், தேவனுடைய வல்லமையின் பரிபூரணத்தை நாம் ஒருபோதும் அனுபவிக்காமல் போகலாம்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இந்த முரணை புரிந்துகொண்டான். தன் மாம்சத்திலுள்ள முள்ளை நீக்கும்படி மீண்டும் மீண்டும் ஜெபித்த பின், பல நூற்றாண்டுகளாக விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்திய வார்த்தைகளுடன் கர்த்தர் அவனுக்குப் பதிலளித்தார்:

என் கிருபை உனக்குப் போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும்.

2 கொரிந்தியர் 12:9 (தமிழ் வேதாகமம்)

மனித பலம் அதிகமாக இருக்கும் இடத்தில் தேவனுடைய பலம் காண்பிக்கப்படவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவருடைய வல்லமை நம் பலவீனத்தில் பூரணமாகிறது. நம் வளங்கள் தீர்ந்துபோகும்போது, அவருடைய வளங்கள் தொடங்குகின்றன. நாம் அடிக்கடி வரம்புகளாகக் காண்பது, தேவன் தம் உண்மைத்தன்மையை நிரூபிக்கும் வாய்ப்புகளாக மாறுகின்றன.

அன்றாட வாழ்க்கையில் அற்புதமான சூழல்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சிந்திக்கும்படி பிரசங்கியார் சபையை சவால் செய்தார். அவை எப்போதும் ஆயிரக்கணக்கானோர் முன்பாக நடக்கும் வியப்பூட்டும் தருணங்களாக இருப்பதில்லை. சில வேளைகளில் அவை மிகவும் சாதாரணமானவை. ஒரு உடைந்த திருமணத்தின் வேதனையை எதிர்பாராமல் பகிரத் தொடங்கும் ஒரு உடன்பணியாளருடனான உரையாடல். கவலையால் அமிழ்ந்திருப்பதாக அமைதியாக ஒப்புக்கொள்ளும் ஒரு வகுப்புத் தோழர். கடினமான காலத்தில் ஜெபத்தைக் கேட்கும் ஒரு அயலகத்தார். பல வருடங்களின் எதிர்ப்புக்குப் பின் இறுதியாக ஆவிக்குரிய விஷயங்களைப் பேசத் தயாராகும் ஒரு குடும்ப உறுப்பினர். இந்த தருணங்கள் சாதாரணமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அவை பெரும்பாலும் தேவனாலேயே ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட தெய்வீக நியமனங்கள்.

நாம் தயாராக இல்லை என்று உணர்வதால் அடிக்கடி தயங்குகிறோம். போதிய வேதவசனங்கள் நமக்குத் தெரியாது என்றோ, வேறு யாராவது சுவிசேஷத்தை சிறப்பாக விளக்குவார்கள் என்றோ, அல்லது நாம் தவறாக ஏதோ சொல்லக்கூடும் என்றோ நம்மையே சொல்லிக்கொள்கிறோம். பார்வோனுக்கு முன்பாக நிற்கும்படி தேவன் அழைத்தபோது மோசேயும் இதேபோன்ற பயங்களை வெளிப்படுத்தினான்.

ஆண்டவரே, நான் வாக்குவன்மையுள்ள மனுஷனல்ல... நான் தாழ்ந்த வாக்கும் தாழ்ந்த நாவுமும் உள்ளவன்.

யாத்திராகமம் 4:10 (தமிழ் வேதாகமம்)

மிகத் தகுதியுள்ள ஒருவரைத் தேடுவதன் மூலம் தேவன் பதிலளிக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவர் தம் சமூகத்தை வாக்குத்தத்தம் செய்தார்.

நான் நிச்சயமாய் உன்னோடே கூட இருப்பேன்.

யாத்திராகமம் 3:12 (தமிழ் வேதாகமம்)

தேவன் ஒருபோதும் பரிபூரணமான பாத்திரங்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்ததில்லை. அவர் எப்போதும் மனதுள்ள பாத்திரங்களையே தேடிக்கொண்டிருந்தார். வேதவசனம் முழுவதிலும், சாதாரண ஆண்களையும் பெண்களையும் மீண்டும் மீண்டும் அவர் பயன்படுத்தினார்; அவர்களுடைய மிகப்பெரிய தகுதி கீழ்ப்படிய அவர்களுடைய மனத்தாழ்மையே ஆகும்.

பயம் அடிக்கடி ஞானம்போல தன்னை மறைத்துக்கொள்கிறது என்று பிரசங்கியார் சபைக்கு நினைவூட்டினார். சரியான வாய்ப்பிற்காக நாம் வெறுமனே காத்திருக்கிறோம் என்று நம்மையே சம்மதிக்க வைக்கிறோம், ஆனால் உண்மையில் நம் கீழ்ப்படிதலை பயம் மௌனப்படுத்த நாம் அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆவிக்குரிய உரையாடல்கள் சபை சுவர்களுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி, விசுவாசிகள் தங்கள் விசுவாசத்தை தனிப்பட்டதாக வைத்திருக்கும்படி நவீன கலாச்சாரம் ஊக்குவிக்கிறது. ஆனாலும் சுவிசேஷம் மௌனத்தால் ஒருபோதும் முன்னேறியதில்லை. பெந்தெகொஸ்தே நாள் முதல் இன்றுவரை, சாதாரண விசுவாசிகள் தேவன் வாசலைத் திறந்தபோது பேசத் தயாராக இருந்ததால், தேவனுடைய ராஜ்யம் விரிவடைந்திருக்கிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கொலோசே சபையை இந்த வார்த்தைகளால் உற்சாகப்படுத்தினான்:

புறம்பானவர்களுக்கு முன்பாக ஞானமாய் நடந்துகொள்ளுங்கள்... உங்கள் வாக்கு எப்பொழுதும் கிருபை பொருந்தினதாயிருக்கக்கடவது.

கொலோசெயர் 4:5-6 (தமிழ் வேதாகமம்)

விசுவாசிகள் உரையாடல்களை கட்டாயப்படுத்தவோ, தாங்கள் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவருடனும் வாதிடவோ பவுல் அறிவுறுத்தவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். மாறாக, வாய்ப்புகளை அடையாளம் காணவும், கிருபையுடன் பதிலளிக்கவும், பரிசுத்த ஆவியானவர் நம் வார்த்தைகளை வழிநடத்த அனுமதிக்கவும் அவர் நமக்குக் கற்பிக்கிறார். சுவிசேஷ ஊழியம் விவாதங்களை வெல்வதைப் பற்றியதல்ல; தேவன் வாசலைத் திறக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் கிறிஸ்துவை உண்மையாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதைப் பற்றியதே.

இந்தப் பார்வை நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏற்படும் குறுக்கீடுகளை நாம் பார்க்கும் விதத்தை மாற்றுகிறது. எதிர்பாராத உரையாடலோ, கடினமான உடன்பணியாளரோ, வேதனைப்படும் நண்பரோ, அறிவுரை கேட்கும் அயலகத்தாரோ ஒருவேளை குறுக்கீடுகளே இல்லாமல் இருக்கலாம். அவை தேவனால் கவனமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட வாய்ப்புகளாக இருக்கலாம். பரிசுத்த ஆவியானவர் அடிக்கடி அமைதியாக செயல்படுகிறார், நாம் அவற்றை அடையாளம் காண்பதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே சூழ்நிலைகளை ஏற்பாடு செய்கிறார். அந்தத் தருணங்கள் வரும்போது பதிலளிக்கும் அளவுக்கு உணர்திறனுடன் இருப்பதே நம் பொறுப்பு.

இந்த ஊழிய தருணங்களுக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு முழுவதுமாகத் தயாராக உணரும் வரை காத்திருப்பதை நிறுத்தும்படி பிரசங்கியார் சபையை உற்சாகப்படுத்தினார். எல்லா பதில்களும் நமக்குக் கிடைத்த பின் விசுவாசம் தொடங்குவதில்லை. நம் கீழ்ப்படிதலில் தேவன் நம்மைச் சந்திப்பார் என்று நாம் நம்பும்போது விசுவாசம் தொடங்குகிறது. படகுக்குள் பாதுகாப்பாக இருந்தபோது பேதுரு அற்புதத்தை அனுபவிக்கவில்லை. அவன்

தண்ணீரின்மேல் காலடி வைத்த தருணத்தில் அற்புதம் தொடங்கியது. அதேபோல, ஆபிரகாம் தன் சொந்த நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது தேவன் தன்னை எங்கே வழிநடத்துகிறார் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. “தான் போகும் இடம் இன்னதென்று அறியாமல் புறப்பட்டுப்போனான்” (எபிரெயர் 11:8, தமிழ் வேதாகமம்) என்று எபிரெயர் நமக்குச் சொல்கிறது. அவனுடைய கீழ்ப்படிதல், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் வெளிப்படக்கூடிய சூழலை உருவாக்கியது.

அதே நியமம் இன்றும் உண்மையாகவே இருக்கிறது. நம் வாழ்க்கை மூலம் தேவன் அசாதாரண கதைகளை எழுத வேண்டும் என்று நாம் விரும்பினால், அவருடைய வல்லமை அவசியமாகும் இடங்களுக்குள் நுழைய நாம் மனதுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். அற்புதங்கள் எல்லாம் வசதியாகவும் முன்கூட்டியே தெரிந்ததாகவும் இருக்கும் இடங்களில் அரிதாகவே நிகழ்கின்றன. விசுவாசிகள் பயத்திற்குப் பதிலாக விசுவாசத்தையும், வசதிக்குப் பதிலாக கீழ்ப்படிதலையும், நிச்சயத்திற்குப் பதிலாக சரணடைதலையும் தேர்ந்தெடுக்கும் இடங்களில்தான் அவை மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. தேவன் செயல்பட வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலைக்குள் நாம் நுழையும் ஒவ்வொரு முறையும், பல வருடங்களாக இன்னொருவரை உற்சாகப்படுத்தும் ஒரு சாட்சியை அவர் எழுத இன்னொரு வாய்ப்பை நாம் உருவாக்குகிறோம்.

> பிரிவு 6

உன் சாட்சி விசுவாசத்தை
விடுவிக்கிறது

6

இந்தச் செய்தியின் முக்கிய சத்தியங்களில் ஒன்று, கதைகள் இயற்கையாகவே தொடர்பை உருவாக்கும் அதே வேளையில், சாட்சிகள் அதைவிட மேலான ஒன்றைச் செய்கின்றன, அவை விசுவாசத்தை விடுவிக்கின்றன. கதைகள் மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்புகொள்ள உதவுகின்றன, ஆனால் சாட்சிகள் தேவனுடைய செயலுக்கமான வல்லமையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று பிரசங்கியார் விளக்கினார். ஒரு நல்ல கதை பொழுதுபோக்கவோ ஊக்கமூட்டவோ செய்யலாம், ஆனால் ஒரு சாட்சி மனித அனுபவத்தைத் தாண்டி தெய்வீக தலையீட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதனால்தான் வேதவசனம் முழுவதிலும் தேவன் தம் ஜனங்களுக்கு தம் செயல்களை நினைவுகூர மட்டுமல்ல, அவற்றை அறிவிக்கவும் தொடர்ந்து கட்டளையிடுகிறார். ஒவ்வொரு சாட்சியும், நேற்று செயல்பட்ட அதே தேவன் இன்றும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்று மற்றொருவர் விசுவாசிப்பதற்கான அழைப்பாக மாறுகிறது.

சபை உறுப்பினர்களில் ஒருவர் தன் வாழ்க்கையில் தேவன் செய்ததைப் பகிர்ந்தபோது ஆராதனையின் முந்தைய பகுதியில் என்ன நடந்தது என்பதை இந்த சத்தியம் விளக்குகிறது. சூழல் உடனடியாக மாறியதை பிரசங்கியார் அவதானித்தார். அந்த சாட்சி உணர்ச்சிபூர்வமாக நெகிழவைத்ததால் அல்ல, மாறாக தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையைக் கேட்டது சபை முழுவதும் விசுவாசத்தை எழுப்பியதால். விசுவாசிகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, இயேசு கிறிஸ்து இன்னும் குணமாக்கிக்கொண்டும், இன்னும் விடுவித்துக்கொண்டும், இன்னும் வாழ்க்கைகளை மாற்றிக்கொண்டும் இருக்கிறார் என்று அவர்களுக்கு நினைவூட்டப்பட்டது. அந்த சாட்சி, மனித சூழ்நிலைகளிலிருந்து தேவனுடைய எல்லையற்ற வல்லமைக்கு கவனத்தை மாற்றியது.

இது ஏன் நடக்கிறது என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் விளக்குகிறார்:

ஆகையால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்.

ரோமர் 10:17 (தமிழ் வேதாகமம்)

பவுல் குறிப்பாக சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படுவதைப் பற்றி பேசினாலும், நம் அன்றாட சாட்சிக்கும் இந்த நியமம் ஒரே அளவு முக்கியமானது. தேவனுடைய வார்த்தை அறிவிக்கப்படும்போதும் அவருடைய செயல்கள் அறிவிக்கப்படும்போதும், அதைக் கேட்பவர்களுக்குள் விசுவாசம் எழுப்பப்படுகிறது. ஒரு சாட்சி மனித திறமையின்மேல் மையம் கொள்ளாதிருப்பதால் பயனுள்ளதாக இருக்கிறது; அது தம் கிருபையின் மூலம் தேவன் சாதித்ததை மகிமைப்படுத்துகிறது.

வேதாகமம் முழுவதிலும், சாட்சிகள் மற்றவர்களில் விசுவாசத்தை உருவாக்குவதை நாம் மீண்டும் மீண்டும் காண்கிறோம். தாவீது கோலியாத்தை வென்றபின், இஸ்ரவேலர் அனைவரும் அந்த வெற்றியைக் கண்டு, தேவன்மேலான அவர்களுடைய நம்பிக்கை

வளர்ந்தது. இஸ்ரவேலர் எரிகோவை அடைவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, ராகாப் செங்கடலின் கதைகளையும் இஸ்ரவேலின் வெற்றிகளையும் கேள்விப்பட்டாள், அந்த சாட்சிகள் இஸ்ரவேலின் தேவனே உண்மையான தேவன் என்பதை அவள் அங்கீகரிக்கச் செய்தன. அவள் அறிக்கையிட்டாள்:

கர்த்தர் உங்களுக்காக செங்கடலின் தண்ணீரை எப்படி வற்றிப்போகப்பண்ணினார் என்று நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம்...

யோசுவா 2:10 (தமிழ் வேதாகமம்)

ராகாபின் விசுவாசம் அவள் ஒரு இஸ்ரவேலனை சந்திக்கும் முன்பே தொடங்கியது என்பதைக் கவனியுங்கள். தேவன் செய்ததை அவள் கேள்விப்பட்டதால் அவள் விசுவாசித்தாள். யாரோ ஒருவர் அந்தக் கதையை இஸ்ரவேலின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் கொண்டுசென்றார்கள், அந்த சாட்சி அவளுடைய இருதயத்தை இரட்சிப்புக்கு ஆயத்தப்படுத்தியது.

இது ஒரு முக்கியமான ஆவிக்குரிய நியமத்தை நிரூபிக்கிறது. அநேகர் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை விசுவாசிப்பதற்கு முன், அவர்கள் முதலில் தேவனுடைய உண்மைத்தன்மைக்கான ஆதாரத்தைக் கேட்க வேண்டும். அவிசுவாசியை சுவிசேஷத்தின் சத்தியத்துடன் இணைக்கும் பாலமாக சாட்சி மாறுகிறது. தத்துவம் தேவன் யார் என்று விளக்கும்போது, சாட்சி அவரால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை நிரூபிக்கிறது.

பின்பு பிரசங்கியார் ஆவிக்குரிய வெற்றியைப் பற்றி முழு வேதாகமத்திலும் மிக வல்லமையான வசனங்களில் ஒன்றுக்குத் திரும்பினார்:

ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும் தங்கள் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும் அவனை ஜெயித்தார்கள்...

வெளிப்படுத்துதல் 12:11 (தமிழ் வேதாகமம்)

இந்த வசனம், எதிரியின்மேல் ஜெயம் பிரிக்கமுடியாத இரண்டு உண்மைகளுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. முதலாவதாக, ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தம் இருக்கிறது. இயேசு கிறிஸ்துவின் பலி இல்லாமல் மன்னிப்போ, மீட்போ, நம்பிக்கையோ இல்லை. எல்லாம் கல்வாரியில் தொடங்குகிறது. ஆனாலும் வசனம் அங்கே முடிவடையவில்லை. விசுவாசிகள் “தங்கள் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும்” ஜெயிக்கிறார்கள் என்று அது தொடர்ந்து அறிவிக்கிறது. இரத்தம் இரட்சிப்பை வாங்கியது, ஆனால் சாட்சி அந்த இரட்சிப்பு நிறைவேற்றியதை அறிவிக்கிறது.

இதனால்தான் சாத்தான் விசுவாசிகளை மௌனப்படுத்த இவ்வளவு கடினமாக உழைக்கிறான். கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் வல்லமையை அவனால் அகற்ற முடியாது, ஆனால் அதைப்பற்றி பேசுவதிலிருந்து தேவனுடைய ஜனங்களைத் தடுக்க அவன்

முயற்சிப்பான். விசுவாசிகள் மௌனமாக இருக்கும்படி அவன் அவர்களை சம்மதிக்கவைக்க முடிந்தால், தேவன் இன்னும் வாழ்க்கைகளை மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை மற்றவர்கள் ஒருபோதும் கேள்விப்படாமல் போகலாம். பயம், சங்கடம், பாதுகாப்பின்மை, அச்சுறுத்தல் ஆகியவை அவனுடைய மிகவும் பயனுள்ள ஆயுதங்களில் சிலவாக மாறுகின்றன. மௌனமான சபையால் தன் நியமனத்தை பயனுள்ள முறையில் நிறைவேற்ற முடியாது என்பதை எதிரி அறிவான்.

வருத்தத்திற்குரிய வகையில், அநேக விசுவாசிகள் தங்கள் சாட்சி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்று கருதுவதற்கு மிகவும் சாதாரணமானது என்று தங்களையே சம்மதிக்கவைக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வேறொருவரின் வியப்பூட்டும் மனந்திரும்புதலுடன் ஒப்பிட்டு, பகிர்வதற்கு தங்களிடம் ஒன்றுமில்லை என்று முடிவு செய்கிறார்கள். ஆனாலும் இந்த மனநிலை ஒரு சாட்சியின் நோக்கத்தைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறது. நம் சாட்சியின் மதிப்பு நம் கடந்த காலம் எவ்வளவு வியப்பூட்டுவதாக இருந்தது என்பதால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை, மாறாக அது மக்களை இயேசு கிறிஸ்துவை நோக்கி எவ்வளவு உண்மையாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது என்பதால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தேவன் நம்மை போதைப்பழக்கத்திலிருந்து மீட்டாலும், ஒரு உடைந்த திருமணத்தை மீட்டெடுத்தாலும், நம் சரீரத்தைக் குணமாக்கினாலும், துன்பத்தின் வழியாக நம்மைப் பாதுகாத்தாலும், அல்லது வெறுமனே சிறுவயதிலிருந்தே நம்மை உண்மையுள்ளவர்களாக வைத்திருந்தாலும், ஒவ்வொரு சாட்சியும் அதே இரட்சகரையே மகிமைப்படுத்துகிறது.

நாம் ஏன் மீட்கப்பட்டோம் என்று அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு சபைக்கு நினைவூட்டுகிறார்:

“நீங்களோ, உங்களை அந்தகாரத்தினின்று தம்முடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவருடைய புண்ணியங்களை பிரசித்தப்படுத்தும்படிக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட சந்ததியாயும், ராஜரீக ஆசாரியக்கூட்டமாயும், பரிசுத்த ஜனமாயும், அவருக்குச் சொந்தமான ஜனமாயும் இருக்கிறீர்கள்.”

1 பேதுரு 2:9 (தமிழ் வேதாகமம்)

நம் அழைப்பு வெறுமனே தேவனுடைய கிருபையை அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல, அவருடைய புண்ணியங்களை பிரசித்தப்படுத்துவதும் ஆகும் என்பதைக் கவனியுங்கள். வேறுவிதமாகச் சொன்னால், நம் வாழ்க்கைகள் அவருடைய மாற்றும் வல்லமையின் தெரியும் சாட்சியமாக மாறவேண்டும். தேவன் இன்னும் மக்களை அந்தகாரத்திலிருந்து தம் ஆச்சரியமான ஒளியிடத்திற்கு அழைக்கிறார் என்பதற்கு நாம் உயிருள்ள சாட்சிகள்.

இதனால்தான் ஒவ்வொரு சாட்சியும் நித்திய முக்கியத்துவத்தைச் சுமந்திருக்கிறது. துன்பத்தின் வழியாக தேவன் ஒருவரை எப்படி தாங்கினார் என்பதைக் கேட்க வேண்டிய ஒரு உற்சாகமிறந்த விசுவாசி எங்கோ இருக்கிறார். மீட்கப்பட்ட ஒரு திருமணத்தைப்பற்றி கேட்க வேண்டிய ஒரு போராடும் குடும்பம் எங்கோ இருக்கிறது. விடுதலை சாத்தியம் என்று கேட்க

வேண்டிய, சோதனையுடன் போராடும் ஒரு இளைஞன் எங்கோ இருக்கிறான். தேவன் இனி அற்புதங்களைச் செய்யவில்லை என்று முடிவுசெய்த ஒரு அவிசுவாசி எங்கோ இருக்கிறார், உன் சாட்சி அவர்களுடைய இருதயத்தில் நம்பிக்கையை எழுப்ப பரிசுத்த ஆவியானவர் பயன்படுத்தும் அந்த ஒன்றாக இருக்கலாம்.

இந்தப் பாடம் முடிந்த பின்பும் நம்முடன் நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்க வேண்டிய ஒரு அவதானிப்பை பிரசங்கியார் செய்தார்: ஞானஸ்நானம் தேவனுடைய செயலின் முடிவல்ல, மாறாக அவருடைய உண்மைத்தன்மையின் வாழ்நாள் முழுவதுமான ஒரு சாட்சியின் தொடக்கம். ஒவ்வொரு பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபமும், ஒவ்வொரு வெல்லப்பட்ட சோதனையும், சோதனையின்மேல் ஒவ்வொரு ஜெபமும், ஊழியம் செய்யும் ஒவ்வொரு வாய்ப்பும், சுவிசேஷத்தால் தொடப்பட்ட ஒவ்வொரு வாழ்க்கையும், தேவன் தம் ஜனங்கள் மூலம் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கதையின் இன்னொரு அத்தியாயமாக மாறுகிறது.

பரிசுத்த ஆவியைப் பெறுவது கதையின் முடிவு அல்ல, அது கதை தொடங்கும் இடம்.

அந்தக் காரணத்தினால், நம் சாட்சி கடந்த காலத்திற்கு மட்டும் சொந்தமான ஒன்று என்று நாம் ஒருபோதும் நினைக்கக்கூடாது. நம் சாட்சி இன்னும் எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்துவுடன் நடக்கும் ஒவ்வொரு நாளும், கீழ்ப்படிதலின் ஒவ்வொரு செயலும், நம் வாழ்க்கையில் அவருடைய கிருபையின் ஒவ்வொரு வெளிப்பாடும், மற்றொருவரின் விசுவாசத்தை பலப்படுத்த இன்னொரு வாய்ப்பாக மாறுகிறது. கர்த்தர் செய்ததை நாம் உண்மையாக அறிவிக்கும்போது, நம் கதை இனி நமக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல; அது மற்றவர்களை தம் ராஜ்யத்திற்குள் ஈர்க்கும் தேவனுடைய தொடர்ச்சியான வேலையின் ஒரு பகுதியாக மாறுகிறது.

› பிரிவு 7

சபையின் நியமனம் இந்த
சுவர்களுக்கு வெளியே
தொடங்குகிறது

தேவன் எழுத விரும்பும் மிகப்பெரிய கதைகள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆராதனைகளுக்குள் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்று பிரசங்கியார் சபைக்கு நினைவூட்டும்போது, பிரசங்கத்தின் மிகவும் வலிமையான தருணங்களில் ஒன்று வருகிறது. யாராவது ஞானஸ்நானம் பெறும்போதோ, பரிசுத்த ஆவியைப் பெறும்போதோ, அல்லது ஒரு சபை ஆராதனையின்போது குணமாக்கத்தை அனுபவிக்கும்போதோ, நாம் ஒவ்வொரு முறையும் சந்தோஷப்படுகிறோம், அப்படியே இருக்க வேண்டும். இந்தத் தருணங்கள் கொண்டாட்டத்திற்கு உரியவை, ஏனெனில் அவை தேவனுடைய வல்லமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனாலும் நம்முடைய சாட்சிகள் அனைத்தும் பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள்ளேயே தொடங்கி முடிந்துவிட்டால், சபையின் நியமனத்தை நாம் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். சபை ஆராதனைக்காக கூடிவருகிறது, ஆனால் ஊழியத்திற்காக சிதறுகிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமை நம்மை திங்கட்கிழமைக்கு ஆயத்தப்படுத்துகிறது. மறுமலர்ச்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதற்கான மிகப்பெரிய சான்று, கட்டிடத்திற்குள் என்ன நடக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, தேவனுடைய ஜனங்கள் அதைவிட்டு வெளியேறியபின் என்ன நடக்கிறது என்பதே.

இயேசு தம் பின்பற்றுநர்கள் பார்வையாளர்களாக மாற வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை என்பதை சபைக்கு நினைவூட்டுவதன் மூலம் பிரசங்கியார் சபையை சவால் செய்தார். சபைக்குச் சென்று, ஆராதனையை ரசித்து, பிரசங்கத்தைக் கேட்டு, தேவன் தம் ஜனங்களிடையே செய்வதைக் கொண்டாடுவதில் மட்டும் திருப்தி அடைவதே அடிக்கடி விசுவாசிகளுக்கு நடக்கிறது. இவை அவசியமானவைதான் என்றாலும், அவை ஒருபோதும் இறுதி இலக்காக மாற வேண்டும் என்று நோக்கமாக இருந்ததில்லை. நாம் ஒவ்வொரு வாரமும் ஒன்றுகூடுவதற்காக மட்டும் இயேசு நம்மை இரட்சிக்கவில்லை. அவரை மிகவும் தேவைப்படும் ஒரு உலகில் அவருடைய பிரதிநிதிகளாக நாம் மாறுவதற்காகவே அவர் நம்மை இரட்சித்தார். சபையின் சுவர்களுக்கு அப்பால், அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் சுவிசேஷத்தைக் கொண்டுவரும் பொறுப்பு ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இது எப்போதும் தேவனுடைய திட்டமாக இருந்திருக்கிறது. இயேசு பரலோகத்திற்கு ஏறுவதற்கு முன், நாம் பொதுவாக மகா வல்லமையுள்ள கட்டளை என்று அழைக்கும் ஒன்றை அவர் தம் சீஷர்களுக்குக் கொடுத்தார்:

ஆகையால் நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்தினாலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணுங்கள்.

மத்தேயு 28:19-20 (தமிழ் வேதாகமம்)

“ஜாதிகள் உங்களிடம் வரும்வரை காத்திருங்கள்” என்று இயேசு சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவருடைய கட்டளை புறப்படுவதே. சபையின் இயக்கம் எப்போதும் வெளிநோக்கியதே. சுவிசேஷம் எருசலேமுக்குள்ளோ, ஒரு சபைக் கட்டிடத்திற்குள்ளோ மட்டும் இருக்கவேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை. அது அயலகங்களையும், நகரங்களையும், ஜாதிகளையும், இறுதியில் முழு உலகத்தையும் அடையும்படியே வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகம் இதை அழகாக நிரூபிக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்ற உடனேயே, சீஷர்கள் தங்களைத் தனிமைப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் சாட்சிகளாக மாறினார்கள். பேதுரு எருசலேமின் தெருக்களில் பிரசங்கித்தான். பிலிப்பு சமாரியாவுக்குச் சென்றான். அன்னியா சவுலைச் சந்தித்தான். பர்னபா புதிய விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்தினான். பவுல் ரோம சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் பயணம் செய்தான். அவர்கள் எங்கே சென்றாலும், இயேசு கிறிஸ்துவின் செய்தியைச் சுமந்துசென்றார்கள், ஏனெனில் இன்னும் அதன் ஒரு பகுதியாக மாறாதவர்களுக்காகவே சபை இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டனர்.

தேவன் நம்மை எட்டவேண்டும் என்று விரும்பும் அநேக மக்கள், இயேசுவை மிகவும் தேவைப்பட்டாலும், அவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கவில்லை என்று பிரசங்கியார் வலியுறுத்தினார். சமாரிய பெண் மேசியாவைத் தேடுவதற்காக அல்ல, தண்ணீருக்காக கிணற்றுக்குச் சென்றாள். தர்சு ஊரானாகிய சவுல் கிறிஸ்தவனாவதற்காக அல்ல, கிறிஸ்தவர்களை துன்பப்படுத்துவதற்காக பயணம் செய்துகொண்டிருந்தான். சகேயு தன் வாழ்க்கை மாற்றப்படும் என்று ஒருபோதும் எதிர்பாராமல், இயேசுவை ஒரு கணம் காணும் நம்பிக்கையில் மட்டும் ஒரு மரத்தில் ஏறினான். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், மக்கள் தம்மைத் தேடுகிறார்கள் என்று உணருவதற்கு முன்பே தேவன் அவர்களைச் சந்தித்தார்.

இன்றும் அதே உண்மையாக இருக்கிறது. வெற்றிகரமாகத் தோன்றும் உடன்பணியாளர் இரகசியமாக மனச்சோர்வுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கலாம். நம்பிக்கையுள்ளவராகத் தோன்றும் மாணவன் ஆழமான கவலையைச் சுமந்திருக்கலாம். எப்போதும் புன்னகைக்கும் அயலகத்தார் தனிமையுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கலாம். ஆவிக்குரிய உரையாடல்களை நிராகரிக்கும் ஒரு குடும்ப உறுப்பினர், உண்மையாக அக்கறை கொண்டு கேட்கக்கூடிய ஒருவருக்காக வெறுமனே காத்திருக்கலாம். தங்களுக்கு உண்மையாகத் தேவைப்படுவது இயேசு கிறிஸ்து என்பதை உணராமலேயே அநேகர் நம்பிக்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதனால்தான் விசுவாசிகள் ஆவிக்குரியதாக உணர்திறனுடன் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு உரையாடலும் ஒரு தெய்வீக நியமனமாக மாறக்கூடும். ஒவ்வொரு சாதாரண நாளும் தேவனால் ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட அசாதாரண வாய்ப்புகளைக் கொண்டிருக்கக்கூடும். சுவிசேஷ ஊழியத்திற்கான வாசல்களைத் திறக்கும்படி நாம் அடிக்கடி கர்த்தரிடம் கேட்கிறோம், ஆனால் அவர் ஏற்கெனவே அதைச் செய்திருக்கிறார் என்பதை சில

வேளைகளில் நாம் அடையாளம் காணத் தவறுகிறோம். நமக்கு தற்செயலாகத் தோன்றும், ஆனால் அவருடைய திட்டத்தில் நோக்கமுள்ளதான சந்திப்புகளை பரிசுத்த ஆவியானவர் அமைதியாக ஏற்பாடு செய்கிறார்.

இந்த உணர்வுடன் வாழும்படி அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்தினான்:

புறம்பானவர்களுக்கு முன்பாக ஞானமாய் நடந்துகொள்ளுங்கள், காலத்தைப் பிரயோஜனப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் வாக்கு எப்பொழுதும் கிருபை பொருந்தினதாயும் உப்பால் சாரமாக்கப்பட்டதாயுமிருந்து, அவனவனுக்கு எப்படி உத்தரவு சொல்லவேண்டுமென்று நீங்கள் அறியவேண்டும்.

கொலோசெயர் 4:5-6 (தமிழ் வேதாகமம்)

நம் அன்றாட தொடர்புகள் முக்கியமானவை என்பதை பவுல் புரிந்துகொண்டான். சுவிசேஷ ஊழியம் பிரசங்கபீடத்தின் பின்னால் பிரசங்கிப்பதோடு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. அது அடிக்கடி தயவு, இரக்கம், கேட்டல், உற்சாகம், மற்றும் இன்னொருவரின் வாழ்க்கையின்மேல் உண்மையான அக்கறையுடன் தொடங்குகிறது. ஒருவர் ஒரு வேதாகம படிப்பு அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அவர்கள் பொதுவாக கிறிஸ்துவின் அன்பை பிரதிபலிக்கும் வாழ்க்கை கொண்ட ஒரு விசுவாசியைச் சந்திக்கிறார்கள்.

பிரசங்கியார் ஒரு முக்கியமான எச்சரிக்கையையும் விடுத்தார். நிராகரிக்கப்படும் பயம் மனச்சாட்சியின் குரலைவிட உரத்ததாக மாறுவதை அநேக கிறிஸ்தவர்கள் அனுமதித்திருக்கிறார்கள் என்று அவர் அவதானித்தார். நாம் நம் வாயைத் திறப்பதற்கு முன்பே மிக மோசமான பதிலை கற்பனை செய்கிறோம். யாராவது புண்படுத்துவதைப் பற்றியோ, தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதைப் பற்றியோ, அல்லது விமர்சனத்தை எதிர்கொள்வதைப் பற்றியோ நாம் கவலைப்படுகிறோம். இதன் விளைவாக, வாய்ப்புகள் கடந்துபோகும்போது பயம் நம்மை மௌனமாக வைத்திருக்கிறது.

ஆனாலும் தைரியம் என்பது பயம் இல்லாத நிலை அல்ல, மாறாக பயத்தின் முன்னிலையில் காட்டும் கீழ்ப்படிதலை என்று வேதவசனம் நமக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவூட்டுகிறது. இயேசுவின் நாமத்தில் பிரசங்கிப்பதை நிறுத்தும்படி பேதுருவும் யோவானும் கட்டளையிடப்பட்டபோது, குறிப்பிடத்தக்க தைரியத்துடன் அவர்கள் பதிலளித்தார்கள்:

நாங்கள் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் பேசாமலிருக்க எங்களால் கூடாதே.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 4:20 (தமிழ் வேதாகமம்)

எத்தனை வல்லமையான அறிக்கை. அவர்கள் அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்றதால் மட்டும் பேசவில்லை. அவர்கள் கிறிஸ்துவை தனிப்பட்ட முறையில் அனுபவித்ததால் பேசினார்கள். அவர்களுடைய சாட்சி அடக்கமுடியாததாக மாறியிருந்தது.

இது நம் ஒவ்வொருவரையும் சவால் செய்ய வேண்டும். தேவன் நம் பாவங்களை மன்னித்து, நம் ஆவியால் நம்மை நிரப்பி, நம் ஜெபங்களுக்குப் பதிலளித்து, நம் குடும்பங்களை மீட்டெடுத்து, வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு காலத்திலும் உண்மையுள்ளவராக இருந்திருந்தால், நாம் எப்படி மௌனமாக இருக்க முடியும்? நன்றியுணர்வு இயற்கையாகவே அறிவிப்பை உருவாக்குகிறது. தேவனுடைய நன்மையை அனுபவித்தவர்கள் அவரைப் பற்றி பேசுவதில் ஒருபோதும் வெட்கப்படக்கூடாது.

சபையின் நியமனம் ஒருபோதும் மாறவில்லை. நாம் ஆராதிக்கவும், ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்தவும், வேதபோதனையைப் பெறவும், ஆவிக்குரியதாக வளரவும் ஒன்றுகூடுகிறோம். பின்பு, இன்னும் இருளில் நடந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு உலகிற்குள் கிறிஸ்துவின் ஒளியைச் சுமந்துகொண்டு அந்தக் கதவுகளை விட்டு வெளியேறுகிறோம். ஒவ்வொரு பணியிடமும் ஒரு மிஷன் வயலாக மாறுகிறது. ஒவ்வொரு வகுப்பறையும் ஊழியத்திற்கான வாய்ப்பாக மாறுகிறது. ஒவ்வொரு அயலகமும் தேவன் இன்னொரு மீட்பின் கதையை எழுத விரும்பும் ஒரு இடமாக மாறுகிறது.

நம் அன்றாட வாழ்க்கையை இந்தப் பார்வையின் மூலம் நாம் காணத் தொடங்கும்போது, ஊழியம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளுக்கு மட்டும் ஒதுக்கப்பட்டதல்ல என்பதை நாம் உணர்கிறோம். ஒரு விசுவாசி இயேசு கிறிஸ்துவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்கும் இடமெல்லாம் ஊழியம் நடக்கிறது. தேவனுடைய அசாதாரண செயலுக்குத் தங்களை வெறுமனே கிடைக்கச் செய்யும் சாதாரண மக்கள் மூலம், சாதாரண இடங்களில் அடிக்கடி மிகப்பெரிய சாட்சிகள் எழுதப்படுகின்றன.

> பிரிவு 8

பார்வையாளர்களாக அல்ல,
உயிர்காப்பாளர்களாக நாம்
அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்

அன்றைய தினத்தின் மிக வல்லமையான உதாரணங்களில் ஒன்றுடன் பிரசங்கம் தன் உணர்ச்சிபூர்வமான உச்சத்தை அடைகிறது. 1985 ஆம் ஆண்டு கோடையில் நியூ ஓர்லியன்ஸில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தின் உண்மையான கதையை பிரசங்கியார் பகிர்ந்தார். அந்த வருடம், முதன்முறையாக, நகரின் பொழுதுபோக்கு துறை, தன்னுடைய பொது நீச்சல் குளங்கள் எதிலும் ஒரு தண்ணீரில் மூழ்கும் விபத்து கூட நடக்காத ஒரு முழு கோடையைக் கொண்டாடியது. இந்த சாதனையைக் குறிக்கும்படி, சுமார் நூறு உயிர்காப்பாளர்களும் அவர்களுடைய குடும்பங்களும் ஒரு நீச்சல் குளத்தைச் சுற்றி ஒரு கொண்டாட்டத்திற்காக கூடினர். சிரிப்பும், உரையாடலும், உணவும், உற்சாகமும் நிறைந்திருந்தன, அனைவரும் ஒரு வெற்றிகரமான பருவத்தைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மாலை நேரம் முடிவை நெருங்கும்போது, ஜுவான் என்ற பெயருள்ள ஒரு இளைஞன், எல்லா உயிர்காப்பாளர்களும் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்த அதே குளத்தின் அடிப்பகுதியில் உயிரற்றவனாகக் கிடப்பதை யாரோ கவனித்தனர். சோகமான வகையில், உயிர்களைக் காப்பாற்ற பயிற்சி பெற்றவர்கள் கொண்டாட்டத்தை ரசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, வெறும் சில அடிகள் தொலைவில் யாரோ கவனிக்கப்படாமல் மூழ்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் பதிலளிக்க வேண்டிய ஒரு கேள்வியைக் கேட்க இந்த இருதயத்தை நொறுக்கும் கதையை பிரசங்கியார் பயன்படுத்தினார்: இது ஒரு கவனிக்கத்தக்க எண்ணம். வல்லமையான ஆராதனை ஊழியங்களையும், சாட்சிகளையும், ஞானஸ்நானங்களையும், மறுமலர்ச்சியையும் குறித்து நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம், அது நியாயமானதே. ஆனாலும் நாம் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் பயம், போதைப்பழக்கம், மனச்சோர்வு, தனிமை, நம்பிக்கையின்மை, உடைந்த திருமணங்கள், கவலை, பாவம் ஆகியவற்றில் அமைதியாக மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே காப்பாற்றப்பட்டவர்களுக்காக மகிழ்ச்சியடைவது மட்டும் சபையின் நியமனம் அல்ல, மாறாக மேற்பரப்புக்குக் கீழே இன்னும் போராடிக்கொண்டிருப்பவர்களைத் தேடுவதும் ஆகும்.

பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் தேவன் செய்ததை கொண்டாடுவதில் சபை மிகவும் கவனம் செலுத்தி, அதன் சுவர்களுக்கு வெளியே மூழ்கிக்கொண்டிருப்பவர்களைப் புறக்கணித்துவிட முடியுமா?

இந்த உதாரணம் உடனடியாக இயேசுவின் வார்த்தைகளை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறது:

மனுஷகுமாரன் தொலைந்துபோனதைத் தேடி இரட்சிக்கவே வந்தார்.

லூக்கா 19:10 (தமிழ் வேதாகமம்)

இயேசு வெறுமனே தொலைந்தவர்கள் தம்மைக் கண்டுபிடிக்கும்வரை காத்திருக்கவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர் அவர்களைத் தேடிச்சென்றார். சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், அவர் வேதனைப்படுபவர்களை நோக்கியும், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களை நோக்கியும், மறக்கப்பட்டவர்களை நோக்கியும், நொறுங்கியவர்களை நோக்கியும் நடந்துசெல்வதை நாம் மீண்டும் மீண்டும் காண்கிறோம். அனைவராலும் இகழப்பட்ட வரி வசூலிப்பவனை அவர் தேடினார். பாவத்தில் பிடிக்கப்பட்ட பெண்ணை அவர் தேடினார். குருடர்களையும், சப்பாணிகளையும், குஷ்டரோகிகளையும், பிசாசு பிடித்தவர்களையும் அவர் தேடினார். இயேசுவின் ஊழியம் எப்போதும் நம்பிக்கை மிகவும் தேவைப்பட்ட மக்களை நோக்கியே நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

சபை கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது என்றால், நம் நியமனம் கிறிஸ்துவின் நியமனத்தையே பிரதிபலிக்க வேண்டும். அவருடைய நோக்கத்தை மறந்துவிட்டு, அவருடைய சமூகத்தை மட்டும் ரசிப்பதில் நாம் திருப்தி அடையக்கூடாது. நியமனமில்லாத ஆராதனை இறுதியில் சுயநலமாக மாறிவிடும். சபை சுவர்களுக்கு அப்பால் ஒருபோதும் எட்டாத மறுமலர்ச்சி, தேவனுடைய இருதயத்தைத் தவறவிட்டுவிட்டது.

பின்பு பிரசங்கியார் முழுச் செய்தியிலும் மிக வலிமையான பயன்பாடுகளில் ஒன்றைச் செய்தார். ஒரு வகுப்புத் தோழர் மனச்சோர்வுடன் அல்லது தற்கொலை எண்ணங்களுடன் கூட போராடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் ஒரு இளைஞன் பள்ளிக்குத் திரும்புவதை அவர் கற்பனை செய்தார். “நான் என் போதகரிடம் உனக்காக ஜெபிக்கச் சொல்கிறேன்” என்று வெறுமனே வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டு விலகிச் செல்வது எத்தனை எளிதாக இருக்கும். மற்றவர்களை ஜெபிக்கச் சொல்வது நிச்சயமாக மதிப்புமிக்கது என்றாலும், தேவன் ஏற்கெனவே தம் ஆவியை ஒவ்வொரு விசுவாசிக்குள்ளும் வைத்திருக்கிறார் என்று பிரசங்கியார் சபைக்கு நினைவூட்டினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் தனிப்பட்ட உற்சாகத்திற்காக மட்டும் கொடுக்கப்படவில்லை, ராஜ்ய ஊழியத்திற்காகவும் கொடுக்கப்பட்டார். நாமே ஜெபிக்கவும், உற்சாகப்படுத்தவும், விசுவாச வார்த்தைகளைப் பேசவும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

தாம் பரலோகத்திற்கு ஏறுவதற்குச் சற்று முன் இயேசு தம் சீஷர்களிடம் பேசிய வார்த்தைகளை இது எதிரொலிக்கிறது:

பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்கள்மேல் வரும்போது நீங்கள் பெலனடைந்து, எருசலேமிலும்... எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள்...

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 1:8 (தமிழ் வேதாகமம்)

நாம் ஆறுதலையோ, அறிவையோ, ஆசீர்வாதத்தையோ மட்டும் பெறுவோம் என்று இயேசு சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். நாம் வல்லமையைப் பெறுவோம் என்று அவர் சொன்னார், அந்த வல்லமைக்கு ஒரு நோக்கம் இருந்தது. நாம் சாட்சிகளாக மாறும்படியே அது

கொடுக்கப்பட்டது. பரிசுத்த ஆவியின் ஞானஸ்நானம் நம் ஆவிக்குரிய பயணத்தின் முடிவல்ல; அது நம் நியமனத்தின் தொடக்கம்.

தேவன் தம் ஆவியால் நம்மை நிரப்பியபோது, அவர் நம்மை “உயிர்காப்பாளர்களாக” மாற்றினார் என்று பிரசங்கியார் அழகாக விவரித்தார். ஒவ்வொரு விசுவாசியும் சுமக்கும் பொறுப்பை அந்த உதாரணம் பிடிக்கிறது. யாராவது மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு உயிர்காப்பாளர் அலட்சியமாக இருக்க முடியாது. அவனுடைய பயிற்சி அவனை செயல்பட வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறது. அதேபோல, நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஒருவர் ஆவிக்குரியதாகவோ, உணர்ச்சிவசமாகவோ, அல்லது உறவுரீதியாகவோ மூழ்கிக்கொண்டிருப்பதை நாம் அடையாளம் காணும்போது, கிறிஸ்துவின் அன்பு நம்மை அவர்களைவிட்டு விலகுவதற்குப் பதிலாக அவர்களை நோக்கி நகரும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபு இந்தப் பொறுப்பை நடைமுறை வார்த்தைகளில் வலியுறுத்துகிறார்:

ஒரு சகோதரனாவது சகோதரியாவது வஸ்திரமில்லாமலும், அன்றாட ஆகாரமில்லாமலும் இருக்கும்போது, உங்களில் ஒருவன் அவர்களை நோக்கி: சமாதானத்தோடே போங்கள்... என்று சொல்லியும், சரீரத்திற்கு வேண்டியவைகளை அவர்களுக்குக் கொடாதிருந்தால், அதனால் என்ன பிரயோஜனம்?

யாக்கோபு 2:15-16 (தமிழ் வேதாகமம்)

நம் விசுவாசம் வார்த்தைகளைத் தாண்டி செயலுக்குள் நகரவேண்டும். ஒருபோதும் செயல்படாத இரக்கம் முழுமையற்றது. வேதனைப்படும் மக்களின் வாழ்க்கையில் தீவிரமாக ஈடுபடும்படியும், இயேசு கிறிஸ்துவில் காணப்படும் நம்பிக்கையை அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டும்படியும் சுவிசேஷம் நம்மை அழைக்கிறது.

ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் எல்லா பதில்களும் இருக்க வேண்டும் என்று இதன் அர்த்தமல்ல. பெரும்பாலும் மிகப்பெரிய ஊழியம் ஒரு எளிய கேள்வியுடன் தொடங்குகிறது: “நான் உனக்காக ஜெபிக்கலாமா?” யாராவது தங்களுக்காக உண்மையாக ஜெபிப்பதை அநேகர் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை. தேவன் தங்களை நேசிக்கிறார் என்றோ, தங்கள் வாழ்க்கைக்கு அவருக்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு என்றோ, அல்லது சரிசெய்ய முடியாதது போல் தோன்றுவதை அவரால் மீட்டெடுக்க முடியும் என்றோ யாரும் அவர்களிடம் சொல்லக் கேட்டதில்லை. ஒரு எளிய கீழ்ப்படிதலின் செயல் மூலம் தேவன் எவ்வளவு வல்லமையாகச் செயல்பட முடியும் என்பதை நாம் சில வேளைகளில் குறைத்து மதிப்பிடுகிறோம்.

புதிய ஏற்பாட்டு சபை இதை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டது. வேதனைப்படும் மக்கள் ஜெப ஆலயத்திற்குள் நுழையும்வரை அவர்கள் காத்திருக்கவில்லை. வீடுகளிலும், சந்தைகளிலும், நதிகளின் ஓரங்களிலும், சிறைச்சாலைகளிலும், தூசி நிறைந்த சாலைகளிலும் அவர்கள்

ஜெபித்தார்கள். வாழ்க்கை எங்கு நடந்தாலும் அவர்களுடைய ஊழியம் மக்களைப் பின்தொடர்ந்தது, ஏனெனில் தேவனுடைய ராஜ்யம் ஒரு கட்டிடத்திற்குள் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டனர்.

இந்த உதாரணத்தைச் சிந்திக்கும்போது, நம்மையே சில ஆழமான கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். நம்மைச் சுற்றி மூழ்கிக்கொண்டிருப்பவர்களை இனி கவனிக்காத அளவுக்கு நம் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை ரசிப்பதில் நாம் மிகவும் பிஸியாக இருக்கிறோமா? கிறிஸ்து நமக்கு ஒப்படைத்த நியமனத்தை புறக்கணித்துக்கொண்டு சபைக்குச் செல்வதில் நாம் வசதியாக இருக்கிறோமா? தொலைந்தவர்களை நாடுவதைவிட இரட்சிப்பைக் கொண்டாடுவதிலேயே அதிகமாக இருக்கிறோமா? இவை கண்டனத்தின் கேள்விகள் அல்ல, அழைப்பின் கேள்விகள். இயேசுவின் இருதயத் துடிப்புடன் நம் இருதயங்களை மறுசீரமைக்கும்படி அவை நம்மை அழைக்கின்றன.

நம்பிக்கை தேவைப்படும் மக்களால் ஒவ்வொரு விசுவாசியும் சூழப்பட்டிருக்கிறார். சிலர் குடும்ப உறுப்பினர்கள். மற்றவர்கள் உடன்பணியாளர்கள், வகுப்புத் தோழர்கள், அயலகத்தார், அல்லது வாழ்நாள் நண்பர்கள். தேவன் நம்மை அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் தந்திரமாக வைத்திருக்கிறார், தற்செயலாக அல்ல, தெய்வீக திட்டத்தால். அவர்கள் ஒருபோதும் வாசிக்கும் ஒரே வேதாகமமாக, அவர்கள் நமும் ஒரே கிறிஸ்தவராக, அல்லது இயேசு இன்னும் இரட்சிக்கிறார், குணமாக்குகிறார், மீட்டெடுக்கிறார் என்று அவர்களிடம் சொல்ல மனதுள்ள ஒரே நபராக நாம் இருக்கலாம்.

பிரசங்கியாரின் இறுதி அழைப்பு எளிதானது ஆனால் ஆழமானது: உன் வாழ்க்கை மூலம் தேவன் இன்னொரு கதையைச் சொல்ல நீ அனுமதிப்பாயா? அந்த கேள்விக்கான பதில், நாம் பார்வையாளர்களாகவே தொடர்வோமா அல்லது தேவனுடைய நியமனத்தில் பங்கேற்பவர்களாக மாறுவோமா என்பதை தீர்மானிக்கிறது. பரலோகம் இன்னும் மீட்பின் கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரே கேள்வி, தேவன் நம் மூலம் அடுத்த அத்தியாயத்தை எழுத நாம் நம்மைக் கிடைக்கச் செய்வோமா என்பதே.

> பிரிவு 9

தேவன் இன்னும் கதைகளை
எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்

9

பிரசங்கம் முடிவை நெருங்கும்போது, முழுச் செய்தி முழுவதும் பின்னிப்பிணைந்திருந்த மையக் கேள்விக்கு பிரசங்கியார் சபையைத் திரும்பக் கொண்டுவந்தார்: உன் வாழ்க்கை மூலம் தேவன் இன்னொரு கதையை எழுத நீ அனுமதிப்பாயா? இது பிரசங்கத்தின் முடிவில் ஒரு உணர்ச்சியூர்வமான அழைப்பைவிட மிக அதிகமானது. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்ற நோக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான ஒரு அழைப்பு இது. நம் சாட்சி நம்மில் முடிவடையும் ஒரு அத்தியாயமாக மாற வேண்டும் என்று தேவன் ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை. மாறாக, அவர் மாற்றும் ஒவ்வொரு வாழ்க்கையும், மற்றவர்களை அவருடைய இரட்சிக்கும் கிருபையை நோக்கி சுட்டிக்காட்டும் இன்னொரு சாட்சியாக மாறுகிறது. தேவன் இன்னும் கதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாரா என்பது கேள்வி அல்ல. நாம் அவற்றின் ஒரு பகுதியாக இருக்க மனதுள்ளவர்களா என்பதே கேள்வி.

வேதாகமம் முழுவதிலும், அசாதாரண நோக்கங்களை நிறைவேற்ற சாதாரண மக்களைப் பயன்படுத்துவதில் தேவன் மகிழ்ச்சி அடைகிறார் என்பதை நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். நோவா நீதியின் பிரசங்கியாக மாறுவதற்கு முன் ஒரு கட்டிடக்காரனாக இருந்தான். மோசே இஸ்ரவேலின் மீட்பராக மாறுவதற்கு முன் ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். தாவீது ராஜாவாக மாறுவதற்கு முன் தன் தகப்பனுடைய ஆடுகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். பேதுரு பெந்தெகொஸ்தேயின் பிரசங்கியாக மாறுவதற்கு முன் ஒரு மீனவனாக இருந்தான். தேவன் இவர்களை முதன்முதலில் அழைத்தபோது, இவர்களில் யாரும் அசாதாரணமாகத் தோன்றவில்லை. இவர்களை வேறுபடுத்தியது அவர்களுடைய திறமை அல்ல, அவர்களுடைய கிடைப்புத்தன்மையே. அவர்கள் வெறுமனே தேவனுடைய நோக்கங்களுக்குத் தங்களைச் சரணடையச் செய்தனர், அவர் அவர்களுடைய வாழ்க்கைகள் மூலம் கதைகளை எழுதினார், அவை ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்குப் பின்பும் விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்தத் தொடர்கின்றன.

இந்த சத்தியம் தேவனுடைய ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் உற்சாகப்படுத்த வேண்டும். மிகத் திறமையானவர்களையோ, மிகக் கல்வியுள்ளவர்களையோ, மிக அனுபவமுள்ளவர்களையோ தேவன் தேடுகிறார் என்று நாம் அடிக்கடி கற்பனை செய்கிறோம். வேதவசனம் தொடர்ந்து அதற்கு மாறாகவே போதிக்கிறது. தமக்குக் கீழ்ப்படிய மனதுள்ள இருதயங்களைத் தேவன் தேடுகிறார். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்:

ஞானிகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் லோகத்தில் மூடமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார்; பலமுள்ளவைகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் லோகத்தில் பலவீனமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார்.

1 கொரிந்தியர் 1:27 (தமிழ் வேதாகமம்)

வல்லமை ஒருபோதும் பாத்திரத்தில் இருந்ததில்லை. வல்லமை எப்போதும் தேவனுக்கே சொந்தமானது. அவருடைய கிருபை வெளிப்படும் கருவியாக நாம் மட்டுமே மாறுகிறோம்.

ஒருவேளை இதனால்தான் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் விசுவாசிகளை இவ்வளவு தாழ்மையான வார்த்தைகளில் விவரித்தான்:

இந்த மகத்துவமான வல்லமை எங்களால் உண்டானதாயிராமல் தேவனால் உண்டானதென்று விளங்கும்படி, இந்தப் பொக்கிஷத்தை மண்பாண்டங்களில் பெற்றிருக்கிறோம்.

2 கொரிந்தியர் 4:7 (தமிழ் வேதாகமம்)

பிரசங்கியார் தம் செய்தியைத் தொடங்கிய வேதப்பகுதிக்கு உடனடியாகப் பின் இந்த வசனம் வருகிறது. சுவிசேஷம் விலைமதிக்க முடியாத ஒரு பொக்கிஷம் என்று பவுல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார், ஆனால் அது சாதாரண மக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் பலவீனமானவர்கள், அபூரணமானவர்கள், வரம்புக்குட்பட்டவர்கள், ஆனாலும் அற்புதத்தின் மூலத்தை யாரும் தவறாக நினைக்காதபடி, தேவன் தம் மகிமையான சுவிசேஷத்தை மனித பாத்திரங்களுக்குள் நோக்கத்துடன் வைத்தார். யாராவது இரட்சிக்கப்படும்போதும், குணமாக்கப்படும்போதும், மீட்டெடுக்கப்படும்போதும், அல்லது விடுவிக்கப்படும்போதும், மகிமை முழுவதுமாக அவருக்கே உரியது.

நம் சாட்சியின் நோக்கம் நம்மை மகிமைப்படுத்துவது ஒருபோதும் அல்ல என்பதை பிரசங்கியார் சபைக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவூட்டினார். ஒவ்வொரு சாட்சியும் இறுதியில் கவனத்தை மீண்டும் இயேசு கிறிஸ்துவின்மேல் திருப்ப வேண்டும். நாம் எவ்வளவு பலமாக மாறினோம் என்று மக்களுக்குச் சொல்லவில்லை; தேவன் எவ்வளவு உண்மையுள்ளவராக இருந்திருக்கிறார் என்று சொல்கிறோம். நம் சொந்த சாதனைகளைக் கொண்டாடவில்லை; அவருடைய இரக்கத்தைக் கொண்டாடுகிறோம். ஒவ்வொரு சாட்சியும் மக்களை நம்மைக் குறித்து அல்ல, நம் வாழ்க்கையை மாற்றிய இரட்சகரைக் குறித்து ஆச்சரியப்படும்படி விட்டுச்செல்ல வேண்டும்.

இந்தப் பார்வை மற்றொரு ஆபத்திலிருந்தும் நம்மைப் பாதுகாக்கிறது, நம் தோல்விகள் தேவனால் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு நம்மை தகுதியற்றவர்களாக்குகின்றன என்று நம்புவதே அந்த ஆபத்து. எதிரி விசுவாசிகளுக்கு அவர்களுடைய கடந்தகால தவறுகளை தொடர்ந்து நினைவூட்டுகிறான், வெட்கத்தால் அவர்கள் மௌனமாக இருப்பார்கள் என்று நம்பிக்கொண்டு. ஆனாலும் சுவிசேஷம் அதற்கு நேர்மாறாகவே போதிக்கிறது. நாம் தேவனுடைய மிகப்பெரிய மன்னிப்பை அனுபவித்த இடங்களே, நாம் மிகப்பெரிய இரக்கத்துடன் பேசும் இடங்களாக அடிக்கடி மாறுகின்றன. பேதுரு இயேசுவை மூன்று முறை

மறுதலித்தான், ஆனாலும் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் இரட்சிப்பின் வாசலைத் திறந்த பிரசங்கியாக அவன் மாறினான். யோவான் மாற்கு தன் முதல் மிஷனரி பயணத்தின்போது தோல்வியடைந்தான், ஆனாலும் பின்பு நான்கு சுவிசேஷங்களில் ஒன்றை எழுதியவனாக மாறினான். தேவனுடைய கிருபை எப்போதும் மனித தோல்வியைவிட பெரியதாக இருந்திருக்கிறது.

இது ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் நம்பிக்கையால் நிரப்ப வேண்டும். தேவன் நம் அனுபவங்களை வீணாக்குவதில்லை. நாம் தாங்கிய சோதனைகளும், நாம் செய்த ஜெபங்களும், நாம் கடந்துவந்த பள்ளத்தாக்குகளும், அவர் நமக்குக் கொடுத்த வெற்றிகளும் எல்லாம், அவர் தம் ராஜ்யத்திற்காகப் பயன்படுத்த நோக்கமுள்ள சாட்சியின் ஒரு பகுதியாக மாறுகின்றன. பவுல் நமக்கு உறுதியளிப்பதுபோல:

நாம் அறிந்திருக்கிறபடி, தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு, அதாவது, அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு எல்லாக் காரியங்களும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறது.

ரோமர் 8:28 (தமிழ் வேதாகமம்)

நம் வாழ்க்கையின் வேதனையான அத்தியாயங்கள் கூட, கர்த்தருக்குச் சரணடையும்போது ஊழியத்தின் கருவிகளாக மாறமுடியும்.

இந்தப் பாடத்தைச் சிந்திக்கும்போது, நம்மையே சில நேர்மையான கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். நம் சாட்சியை தேவன் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகளை நாம் நோக்கத்துடன் உருவாக்குகிறோமா? நம் விசுவாசத்தை தனிப்பட்டதாக வைத்திருப்பதில் நாம் வசதியாக இருக்கிறோமா? நம் குடும்பத்திலோ, பணியிடத்திலோ, அயலகத்திலோ, பள்ளியிலோ, தேவன் நம் வாழ்க்கையில் செய்ததைக் கேட்க வேண்டிய யாராவது இருக்கிறார்களா? சபைகள் ஆராதனைகளை நடத்துவதால் மட்டும் மறுமலர்ச்சி முன்னேறுவதில்லை. விசுவாசிகள் சுவிசேஷத்தைத் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் சுமந்துசென்று, தேவனுடைய மீட்கும் கிருபையின் கதையை உண்மையாகச் சொல்வதால் மறுமலர்ச்சி முன்னேறுகிறது.

தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் மிகச் சிறந்த நாட்கள் நமக்குப் பின்னால் இல்லை என்ற உற்சாகமூட்டும் நினைவூட்டலுடன் செய்தி முடிவடைகிறது. ஆராதனையின் ஆரம்பத்தில் பிரசங்கியார் அறிவித்ததுபோலவே, “பாதியும் இன்னும் சொல்லப்படவில்லை.” தேவன் இன்னும் ஊதாரி மகன்களை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் மக்களைப் பரிசுத்த ஆவியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் நொறுங்கிய இருதயங்களைக் குணமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இன்னும் குடும்பங்களை மீட்டெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். எந்த மனிதனாலும் மூடமுடியாத வாசல்களை அவர் இன்னும் திறந்துகொண்டிருக்கிறார். உலகம் முழுவதும் அவர் இன்னும் மீட்பின் கதைகளை

எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார், “கர்த்தாவே, இதோ நான் இருக்கிறேன், என்னைப் பயன்படுத்தும்” என்று சொல்ல மனதுள்ள ஒவ்வொரு விசுவாசியின் மூலமும் ஒன்றை எழுத அவர் விரும்புகிறார்.

ஏசாயா தேவனுடைய அழைப்புக்கு இந்த எளிய, ஆனால் மறக்கமுடியாத வார்த்தைகளுடன் பதிலளித்தான்:

யாரை நான் அனுப்புவேன், எங்களுக்காக யார் போவான் என்று கர்த்தருடைய சத்தம் உண்டானதைக் கேட்டேன். அப்பொழுது நான்: இதோ, அடியேன் இருக்கிறேன், என்னை அனுப்பும் என்றேன்.

ஏசாயா 6:8 (தமிழ் வேதாகமம்)

அதுவே நம் ஜெபமாகவும் மாறட்டும். நம் சாட்சி ஒருபோதும் சொல்லப்படாமல் இருக்க நாம் அனுமதிக்காமல் இருப்போமாக. மற்றவர்கள் இன்னும் நம்பிக்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் வெறுமனே கொண்டாட்டத்தில் திருப்தி அடையாமல் இருப்போமாக. அதற்குப் பதிலாக, ஒவ்வொரு உரையாடலும், ஒவ்வொரு தயவின் செயலும், ஒவ்வொரு ஜெபமும், ஒவ்வொரு சாட்சியும் மற்றொருவரின் இரட்சிப்பை நோக்கிய பயணத்தின் தொடக்கமாக மாறக்கூடும் என்பதை அறிந்து, அவர் நம்மை வழிநடத்தும் இடமெல்லாம் இயேசுவின் கதையை நாம் உண்மையாகச் சுமந்துசெல்வோமாக.

> முடிவுரை

தேவன் இன்னும்
எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கதை

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவன் தாமே எழுதிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கதையை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். சில அத்தியாயங்கள் சந்தோஷத்தால் நிறைந்திருக்கின்றன, மற்றவை வேதனை, நிச்சயமின்மை, காத்திருப்பு ஆகியவற்றின் காலங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் வழியாகவும், ஒரு சத்தியம் மாறாமல் நிலைத்திருக்கிறது: தேவன் ஒருபோதும் செயல்படுவதை நிறுத்தியதில்லை. இரட்சிப்பின் அற்புதம் கதையின் முடிவல்ல; அது தொடர்ந்து மற்றவர்களை கிறிஸ்துவை நோக்கி சுட்டிக்காட்டும் ஒரு வாழ்க்கையின் தொடக்கமே.

மக்கள் கடினத்தன்மையை அனுபவிப்பது மட்டும் மிகப்பெரிய சோகம் அல்ல. தேவன் அவர்களை அந்தக் கடினத்தன்மையின் வழியாகக் கொண்டுவந்து, தம் கிருபையால் அவர்கள் வாழ்க்கையை மாற்றி, அந்த சாட்சி ஒருபோதும் பகிரப்படாதிருப்பதே மிகப்பெரிய சோகம். நீ செய்த ஜெபத்திற்கு தேவன் எப்படி பதிலளித்தார் என்று கேட்க யாராவது காத்திருக்கிறார்கள். உன்னைக் கட்டிய சங்கிலிகள் உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று யாராவது அறிய வேண்டும். இயேசு இன்றும் மன்னிக்கிறார், இன்றும் குணமாக்குகிறார், இன்றும் மீட்டெடுக்கிறார், இன்றும் மக்களைத் தம் ஆவியால் நிரப்புகிறார் என்று யாராவது கேட்க வேண்டும்.

நம் சாட்சி நம் நற்பெயரைப் பாதுகாப்பதைப் பற்றியதல்ல; அவருடைய மகிமையை அறிவிப்பதைப் பற்றியது. தேவன் செய்ததை நாம் சொல்லும் ஒவ்வொரு முறையும், இன்னொரு விசுவாசியைப் பலப்படுத்துகிறோம், தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு ஆத்துமாவை உற்சாகப்படுத்துகிறோம், நம்பிக்கையற்ற ஒரு உலகிற்கு இயேசு கிறிஸ்து இன்னும் பதில் என்று அறிவிக்கிறோம்.

**நாம் ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினால் ஜெயிக்கிறோம்,
ஆனால் நம் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும் நாம் ஜெயிக்கிறோம்.**

உண்மையுள்ள சாட்சிகளாக மாறும்படியான புதுப்பிக்கப்பட்ட உறுதிப்பாட்டுடன் இந்தப் பாடத்தை நாம் விட்டுச்செல்வோமாக. நம் ஆராதனை அவருடைய கதையைச் சொல்லட்டும். நம் வாழ்க்கைகள் அவருடைய கிருபையைப் பிரதிபலிக்கட்டும். நம் உரையாடல்கள் அவருடைய நன்மையை வெளிப்படுத்தட்டும். தேவன் நம்மை எங்கே வைத்தாலும், கர்த்தர் நமக்காக செய்த மகத்தான காரியங்களை யாருக்காவது சொல்லும் வாய்ப்பை நாம் ஒருபோதும் தவறவிடாமல் இருப்போமாக. ராஜ்யம் முன்னேறுவது இப்படித்தான். விசுவாசம் பெருகுவது இப்படித்தான். நித்தியத்தில் எதிரொலிக்கும் கதைகளை தேவன் தொடர்ந்து எழுதுவதும் இப்படித்தான்.

> மீள்பார்வை

வெற்றிடம் நிரப்புக

வழிமுறைகள்: பாடத்தைப் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் நிறைவு செய்யவும்.

> அறிக்கை 1

நம் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய செயல் நம்மில் முடிவடைய வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை; ஒவ்வொரு அற்புதமும் மற்றவர்களை கிறிஸ்துவை நோக்கி சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய ஒரு _____ ஆக மாறுகிறது.

>

> அறிக்கை 2

ஆராதனை வெறும் இசையைவிட மேலானது; அது தேவனுடன் நமக்குள்ள _____-இன் தெரியும் வெளிப்பாடு.

>

> அறிக்கை 3

வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவன் அடிக்கடி தம் மிகப்பெரிய அற்புதங்களை அவர்மேல் முழுமையான _____ தேவைப்பட்ட சூழல்களில் செய்தார்.

>

> அறிக்கை 4

வெளிப்படுத்துதல் 12:11-இன்படி, விசுவாசிகள் ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும் தங்கள் _____-இன் வார்த்தையினாலும் ஜெயிக்கிறார்கள்.

>

> அறிக்கை 5

சபையின் நியமனம் நாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை வருகைதரும்போது
தொடங்குவதில்லை, நாம் _____-ஐவிட்டு வெளியேறும்போது அது
தொடர்கிறது.

>

> அறிக்கை 6

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவனுடைய வல்லமையை அனுபவிப்பதற்காக
மட்டுமல்ல, அவருடைய _____ ஆக மாறுவதற்காகவும் பரிசுத்த ஆவியைப்
பெற்றிருக்கிறார்.

>

> அறிக்கை 7

மிகப்பெரிய சோகம் தேவன் கதைகளை எழுதுவதை நிறுத்தியதல்ல, மாறாக
அவருடைய அநேக கதைகள் _____ ஆகவே இருப்பதே.

>

> சிந்தியுங்கள்

சிந்தனைக் கேள்விகள்

> கேள்வி 1

தேவனுடன் உன் நடைப்பயணத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, எந்த சாட்சி உன் வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது, அதைக் கேட்க வேண்டிய ஒருவரிடம் நீ நோக்கத்துடன் அதைப் பகிர்ந்திருக்கிறாயா?

> _____

> _____

> _____

> _____

> கேள்வி 2

நாம் தேவனை முழுமையாகச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய சூழல்களில்தான் பொதுவாக அற்புதங்கள் நடக்கும் என்று இந்தப் பாடம் கற்பிக்கிறது. விசுவாசம் தேவைப்படும் ஒரு சூழ்நிலைக்குள் நுழைவதிலிருந்து பயம் உன்னைத் தடுத்திருக்கும் ஒரு பகுதி உன் வாழ்க்கையில் உண்டா? இந்த வாரம் நீ எடுக்கக்கூடிய நடைமுறை அடி என்ன?

> _____

> _____

> _____

> _____

> கேள்வி 3

உன் பணியிடம், பள்ளி, அயலகம், அல்லது குடும்பத்தைப் பற்றி சிந்தி. உன்னுடன் ஒரு ஆவிக்குரிய உரையாடலுக்காக தேவன் ஏற்கெனவே யாரை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கலாம்? அந்த வாய்ப்புக்காக ஜெபிக்க எப்படி தொடங்கலாம்?

> _____

> _____

> _____

> _____

> கேள்வி 4

வெளிப்படுத்துதல் 12:11 நாம் ஆட்டுக்குட்டியானவரின் இரத்தத்தினாலும் நம் சாட்சியின் வார்த்தையினாலும் ஜெயிக்கிறோம் என்று கற்பிக்கிறது. தேவன் தங்கள் வாழ்க்கையில் செய்ததைப் பற்றி விசுவாசிகள் மௌனமாக இருக்கும்படி சாத்தான் ஏன் இவ்வளவு கடினமாக முயற்சிக்கிறான் என்று நீ நினைக்கிறாய்?

> -----

> -----

> -----

> -----

> கேள்வி 5

ஆவிக்குரியதாக மூழ்கிக்கொண்டிருப்பவர்களை மீட்க அழைக்கப்பட்ட உயிர்காப்பாளர்களுடன் பிரசங்கியார் விசுவாசிகளை ஒப்பிட்டார். சபைக்குள் கொண்டாடுவதில் நாம் மிகவும் பிஸியாகி, இயேசு மிகவும் தேவைப்படும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களை புறக்கணிக்கும் வழிகள் என்னென்ன?

> -----

> -----

> -----

> -----

> கேள்வி 6

இந்தப் பாடம் உன் சொந்த சாட்சியைப் பற்றி நீ சிந்திக்கும் விதத்தை எப்படி மாற்றியிருக்கிறது? உன் கதையை பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒரு தனிப்பட்ட விஷயமாக நீ இப்போது காண்கிறாயா, அல்லது மற்றவர்களின் இரட்சிப்புக்காக தேவன் பயன்படுத்த நோக்கமுள்ள ஒன்றாகவா?

> -----

> -----

> -----

>

> கேள்வி 7

இன்று யாராவது உன்னிடம் “இயேசு உனக்காக என்ன செய்தார்?” என்று கேட்டால், நீ என்ன கதையைச் சொல்வாய்? உன் சாட்சியை உன்னைவிட கிறிஸ்துவை தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டும் விதத்தில் எழுத சில நிமிடங்கள் எடுத்துக்கொள்.

>

>

>

>

> சவால்

தனிப்பட்ட சவால்

“தேவன் ஒருபோதும் ஒருவரை மட்டும் ஆசீர்வதிக்க வெறுமனே ஒரு அற்புதத்தைச் செய்வதில்லை. ஒவ்வொரு அற்புதமும் மற்றொருவர் விசுவாசிக்கும்படியான ஒரு அழைப்பு. நம் சாட்சி, நம் கதையிலிருந்து மற்றொருவரின் இரட்சிப்புக்கு தேவன் அமைக்கும் பாலம்.”

› இந்த வாரம் நான்

›

›

›

›

›

›

›

›